

***NHƯ CON MÈO
NGÁI NGỦ
TRÊN TAY ANH***

truyện dài

VÕ HẢ ANH

NHƯ CON MÈO NGÁI NGỬ TRÊN TAY ANH

Truyện dài, lãng mạn

Tác giả: VÕ HÀ ANH

Nguồn text: vohaanh-dungsaigon.blogspot.com

Đóng gói: nguyenthanh-cuibap

Chương

1

Những quả xoài chín vàng trên cây đong đưa nhẹ mỗi lần cơn gió mạnh lùa qua. Những quả đầy đặn, óng vàng và mịn mượt ấy gọi cho Thủy sự thèm muốn nhẹ nhàng, một cơn nao nức mơ hồ trôi dạt trong lòng. Thủy tự bảo, chờ thêm vài tuần nữa, khi nào trái rậm nắng là có thể hái xuống được rồi. Cây soài cao không đầy bốn thước, trồng trên đất sinh lầy thấm nước mặn của con sông Sài Gòn mà lại sai trái đến thế. Và ngọt nữa. Mùa trái năm ngoái, mùa đầu tiên, Thủy đã được thưởng thức no nê mùi vị của cây nhà lá vườn. Khu đất này tốt thật, chẳng những cây soài đầy trái mà những cây ổi, tầm ruộc, sa bô chê, mận và vài thứ khác cũng chi chít quả. Có lần Thủy tỏ vẻ ngạc nhiên vì điều đó, và Cường đã giải thích theo lối của chàng:

- Đất tốt thì cây tốt, nước mặn thấm vào lại càng làm cho trái thêm... mặn mà có duyên.

- Nhưng trái ngọt chứ đâu có mặn ?

- Có thể là trái chua, nhờ muối... thành ngọt. Em thấy không, dưa hấu mà phết muối vào ăn còn ngọt thêm.

Thủy nhìn Cường nghi ngờ trong lúc chàng mỉm cười ranh mãnh. Nhưng Thủy không thèm thắc mắc thêm về điều đó, để Cường khỏi lên mặt khôn hơn nàng.

Thủy ngồi xuống cạnh rào vườn. Những ngọn lá mơ lông quấn dày đặc cả hàng rào sắt, tạo cho khu vườn rộng thênh thang trở thành kín đáo. Nàng ngắt một chiếc lá non cầm trên tay, nghĩ vẫn vợ. Một người bạn của anh nàng từng nhiều lần quảng cáo về dược tính của lá cây leo này, trị nhiều bệnh nan y rất công hiệu, như kiết lỵ, ho lao, gan ruột, ung thư... và gì gì

khác nữa. Thủy không tin, nhưng ông bạn anh nàng là bác sĩ quân y nhất định cả quyết như thế. Còn Cường, anh chàng này lại cả quyết cách khác. chàng bảo lá mơ chữa bệnh ăn mất ngon. Thủy thắc mắc, vặn hỏi, chàng bảo ai ăn không biết ngon chỉ cần đến ăn thứ lá này bán ở các tiệm ăn có tên như Cờ Tây, Lá Mơ, Nai Đồng Quê, Củ Riêng, Nai Vườn, Dừa Mận... là thấy ngon, yêu đời ngay. Ngẫm nghĩ một chút Thủy mới hiểu ẩn ý của Cường, lờm cho một cái nên thân. Nghĩ đến Cường, Thủy lại thấy lòng êm ả lạ lùng. Cường vậy đó. Con người kỳ cục, con người gì... không thể thương được mà cũng không thể xa nổi. Cường thật khó mô tả, đầy mâu thuẫn và lãng mạn... tàn canh giá lạnh. Thủy si mê chàng, yêu chàng vô kể vì anh chàng sinh viên kỳ cục đó làm như có một sức gì cuốn hút nàng như cơn lốc đem đi tất cả lá vàng trong sân nhà mỗi khi mưa.

Cường hơn Thủy bốn tuổi, học Luật năm thứ tư Không biết tại Cường thông minh, hay tại chàng may mắn mà năm nào chàng cũng đậu. Nhưng quả thật chàng không chăm học, Thủy nghĩ thế. Tối ngày Cường rủ nàng đi chơi, đi bát phố, nghe nhạc, xi nê và đến thăm thân thuộc, bạn bè. chàng tới với Thủy hầu như mỗi ngày, và sự hiện diện của chàng đem đến cho mẹ nàng vài lo nghĩ. Khi thì bà tự nhủ là Cường sẽ cưới Thủy nay mai, khi thì bà lo lắng Cường sẽ gây tai tiếng vì chàng ra vào nhà mỗi ngày, hàng xóm không hiểu chàng là ai mà cứ đưa đón Thủy hoài như thế. Hơn một lần mẹ nàng đã nói với Thủy những ý nghĩ ấy. Có lần bà còn nhìn nàng, ánh mắt đầy lo âu:

- Thủy, con... vẫn giữ gìn đấy chứ ?

Thủy ngần ngơ không hiểu. Mẹ nàng phải nói rõ hơn. Thời buổi này đầy bất trắc, dù bố mẹ có giữ gìn cách mấy mà con cái không tự lo lấy thân thì có giữ cho nó cũng bằng không. Huống hồ mẹ Thủy lại không thể lo lắng gì cho nàng ngoài những lời khuyên bảo. Bà nói:

- Ba con mất sớm. Anh con nay đây mai đó lo kiếm tiền nuôi mẹ và các em. May mà còn chút gia tài ba để lại, nhưng có nghĩa lý gì ngôi nhà này với khu vườn rộng. Chỉ cần một sự bất hạnh xảy ra, tất cả đều tiêu tan hết.

Thủy đứng lặng người. Tại sao mẹ nàng lại hỏi nàng như thế. Giữa nàng với Cường chỉ có tình yêu chân thật, và chỉ có thế. Làm sao lại có thể xảy đến... chuyện kia, khi nàng và Cường cùng ra công gìn giữ. Một mối tình thật đẹp, mà lại bị nhìn bằng những khía cạnh quá thực tế như vậy.

Thủy nhẹ nhàng trả lời mẹ:

- Con vẫn trong trắng mà mẹ . Xin mẹ đừng lo nghĩ thế.

Bà cụ thở dài:

- Ba mày mất đi là một bất hạnh lớn. Không có ai lo lắng cho các con, mẹ thì không đủ sức. Mẹ không thể làm được gì ngoài việc nuôi nấng các con, như bà ngoại đã nuôi nấng mẹ khi xưa. Việc dậy dỗ như vậy thật thiếu sót, mẹ chỉ còn biết trông cậy ở sự khôn ngoan của mỗi đứa.

Nói xong bà cụ bỏ đi chỗ khác. Thủy nhìn mẹ với ánh mắt buồn phiền muốn khóc. Những lời mẹ nói vẫn ám ảnh Thủy thường xuyên, nhất là những lúc ở cạnh bên Cường. Nhưng chưa bao giờ Thủy nói cho chàng hay chuyện này. Người con gái không bao giờ có thể bộc lộ hết tâm sự mình cho người yêu trước khi là vợ người con trai đó. Nhiều khi, suốt đời người con gái còn giữ kín cho riêng mình những điều mà họ cho rằng không thể nào nói được. Đôi khi đúng, đôi khi sai.

Thủy đứng lên, đi thơ thẩn giữa vườn cây. Ba Thủy khi mất đi, để lại cho năm mẹ con nàng một gia tài nho nhỏ . Ngôi nhà tường gạch mái tôn thật rộng đủ cho ba gia đình đông con cùng ở, một khu vườn rộng thênh thang. Có thể gọi đây là một trang trại nhỏ, ở vùng Cầu Chữ Y, lúc sinh thời ba Thủy đã tổ chức như một nơi di dưỡng tinh thần mỗi khi ông mỗi mệt cần nghỉ ngơi ít lâu vì việc kinh doanh vất vả hay thất bại. Anh Tuân, người anh cả, đã tiếp tục sự nghiệp của Ba khi ông mất, nay đây mai đó để tìm những mối lợi kinh doanh. Nhà thầu khoán trẻ đã tỏ ra xuất sắc hơn cả cha già. Tuân ít khi ở nhà lâu, mỗi lần chàng về chỉ ở chơi năm mười bữa rồi lại đi, sau khi để lại một số tiền khá lớn giúp mẹ chi dụng cho gia đình, nuôi nấng các em. Dưới Thủy còn một em trai và một đứa em gái út mới mười bảy tuổi. Thái cũng học Luật như Cường và hai người thường gặp nhau ở trường. Loan vừa thi đậu tú tài một, tiếp tục noi gương chị học lên cao nữa.

Trong chớp nhoáng, những vui buồn may rủi của gia đình trở lại với Thủy như cơn mưa rào nặng hạt. Như vậy là gia đình Thủy hạnh phúc hay không hạnh phúc ? Một bà mẹ quá hiền từ và câu nệ lễ nghi, tự cho mình vụng về và thương con quá mức. Một người anh thích bay nhảy và quá thạo đời. Ba chị em chăm học, thương yêu nhau nhưng hay bất đồng tư tưởng. Tất cả sống lặng lẽ dưới mái nhà của người cha vừa qua đời vài năm để lại. Lặng lẽ đến độ không mấy khi có chuyện vui buồn nào làm cho gia đình xáo trộn chút ít để không khí đổi khác.

Thực ra, Thủy nghĩ, sắp có chuyện xảy đến làm xáo trộn rồi đó. Có thể là vài tháng, một năm, hai năm sắp tới. Chuyện của Thủy với Cường, mà mẹ nàng đã đề cập tới đôi lần, chưa lâu.

Thủy bước ngang những thân cây quen thuộc và lại trở về dưới gốc cây xoài sai trái. Cường nói những cây này tuy tốt nhưng không sống lâu, vì khi cây lớn hơn nữa, rễ ăn sâu xuống gặp lớp đất thấm nhiều nước phèn, nước mặn, sẽ chết đi. Tự dưng Thủy thấy buồn buồn. Tất cả ngôi vườn này đối với nàng thật là quen mắt. Nàng không thể tưởng tượng được một ngày nào đó tất cả cả đều đổi khác, và sự đổi khác ấy chỉ có thể là tàn tạ.

Thủy chợt thấy nóng trên mi. Nàng ngồi thụp xuống hòn đá lớn để dưới gốc soài, vòng hai tay ôm đầu gối, nhắm mắt thật lâu.

Chương

2

Cường quăng chồng sách xuống mặt bàn. Những cuốn sách lướt đi trên mặt gỗ, nằm bừa bãi mỗi nơi mỗi cuốn. chàng cởi vội chiếc sơ mi, tụt chiếc quần dài ra và vắt cả lên thành ghế dựa. Xong, chàng chạy bay vào tắm, nói một mình:

- Nóng chết mất

Đứng dưới vòi nước hoa sen, Cường ngửa mặt nhắm mắt cho làn nước mơn man da thịt, đem đến sự dễ chịu thoải mái khó tả. Vừa tắm Cường vừa huýt sáo một điệu nhạc vui.

Khi trở ra Cường thấy mẹ đang xếp gọn lại mọi thứ. Bà cụ mắng:

- Cái phòng mà còn bừa bãi hơn cái bếp của tao.

Cường cười khanh khách, chạy lại ôm choàng lấy vai mẹ :

- Bởi vậy con mới được mẹ lo cho con.

- Tao chết rồi ai lo cho ?

- Con cũng sợ thế.

- Cái thứ mà mà lấy vợ thì vợ mà đến chết vì hầu hạ mất thôi.

Cường đến đứng trước mặt mẹ, thấm khô những giọt nước đọng trên mặt :

- Vợ con sẽ hầu hạ mẹ, còn con sẽ tự lo liệu lấy.

Bà cụ bĩu môi :

- Hay là vợ con hầu hạ mẹ, còn con sẽ hầu hạ vợ con ?

Cường kêu toáng lên như đứa trẻ con:

- Mẹ đánh giá thấp con trai cưng của mẹ thế ?

Bà cụ cười cười, xếp lại những cuốn sách trên mặt bàn. Cường thay một bộ quần áo mới, thật mát và ôm vừa vặn thân thể chàng. Bà cụ hỏi :

- Vừa đi học về lại định đi đâu nữa đây ?

Cường cười cười, nheo mắt :

- Con đi chơi.

- Ăn cơm đã chứ ?

- Thôi mẹ, con đi cho sớm.

- Mẹ để phần nhé.

- Vâng, nhưng ít thôi. Có lẽ con sẽ ăn quà no mất.

Bà cụ nhăn mặt :

- Chỉ thế. Bố mày thì ngồi chờ cơm, con vừa về lại bỏ đi để bố mẹ ăn cơm một mình. Coi được không ?

Cường nhè giọng :

- Mẹ. Cho con đi chơi chút mà.

- Đi đâu vậy. Ăn xong rồi đi có được không ?

- Con đến... Thủy. Cả tuần nay con không đến.

- Chỉ lếu láo. Mà mới đến nó hôm kia, lúc về còn mang cho tao bông Ngọc Lan đó thôi.

Cường mỉm cười vui vẻ. Bà cụ nhớ dai thật, chàng cứ tưởng mẹ không để ý. Mới xa Thủy hai ngày mà chàng tưởng chừng lâu lắm.

- Con... quên mất.

- Đúng là con trai đoảng.

Bà cụ dừng lại cạnh chàng, nhìn con trai buộc dây giày và chợt thấy nó đã lớn hơn cả sự yêu trí của mình:

- Chúng mày định thế nào ?

Cường ngẩng lên:

- Định gì mẹ ?

- Chuyện tương lai ấy.

Cường cúi xuống, thông thả:

- Chưa, mẹ.

- Chưa là sao. Gia đình con bé không đòi hỏi gì à? Tao thấy chúng mày quen nhau khá lâu...

Cường nhỏ nhẹ :

- Bên ấy chưa hết tang ông cụ mà mẹ.

- Còn bao lâu nữa ?

- Khoảng nửa năm...

Cường bật cười lớn tiếng:

- Sao mẹ cứ muốn con lấy vợ sớm vậy ?
- Sớm gì nữa, hai mươi sáu lấy vợ vừa rồi.
- Chả bù với bố, bố nhất định con phải đi làm được vài năm mới cho lập gia đình.

Bà cụ xì một tiếng:

- Nhà có mày là con trai mà lại con một nên ông ấy làm cao. Giả như có con gái mà nhà người ta bắt chờ đợi như ông ấy thì ông ấy lại la toáng lên ấy chứ. Con gái có một thời xuân sắc, chờ lâu sao được.

Cường nhìn mẹ cảm động:

- Mẹ thương con gái đến thế mà con lại chẳng có em gái.

Bà cụ cúi đầu buồn phiền:

- Nếu con Thu đừng chết sớm thì bây giờ cũng con đàn con đống...

Cường đứng lên thủ thi vào tai mẹ:

- Thủy nó ngoan lắm, con biết thế nào mẹ cũng thương Thủy như con gái.

Bà cụ không nói gì, quay đi. Cường quơ tay lấy chùm chìa khóa xe, bước ra cửa:

- Con đi nhé mẹ.

- Ừ.

- Mẹ thích Ngọc Lan không, con hái nữa về biếu mẹ ?

- Thôi, hái trụi cây nhà người ta sao?

Bà cụ nói xong, đứng lặng im nghe tiếng cười và tiếng giầy của con trai rộn rã xuống lầu. Tiếng máy xe nổ dòn và chạy vụt đi. Bà chép miệng:

- Vui đấy rồi lại buồn ngay đấy cho mà coi. Có ai được sung sướng lâu bao giờ.

Chương

3

Thủy giật mình vì một tiếng động khá lớn vang lên bên cạnh. Nàng ngẩng lên và mở choàng mắt. Một viên gạch lăn long lóc gần đó. Thủy nhìn ra cổng. Cường đang đứng thập thò sau cánh cửa, nheo mắt trêu nàng.

Thủy đứng lên tiến lại gần chàng:

- Chơi cái trò gì vậy ?

- Trò gì ?

- Trò... răn mắt . Lỡ trúng người ta thì sao ?

- Thì đèn.

- Nói dễ nghe nhỉ . Lỡ vỡ đầu, chảy máu làm sao đèn được ?

Cường cười nhại lại:

- Nói dễ nghe nhỉ. Người ta thế này mà chọi viên gạch trúng bừa bãi thế sao được. Nhắm đâu trúng đó chứ.

Thủy bĩu môi :

- Anh làm như anh... ngon lắm.

- Không ngon mà tán được em ?

- Tại người ta dễ tin, lắm người.

Cường tỉnh bơ :

- Hồi hận chưa ?

- Chưa.

Giọng Thủy đầy âu yếm. Cường phì cười :

- Cảm ơn.

Thủy đứng vênh mặt nhìn lên trời . Cường gọi :

- Ê...

- Gọi ai đó ?

- Em.

- Ở đây không quen xài tiếng ê.

- Này...

- Gì ?

- Mở cửa ra cho người ta vào chứ ?

- Phải mở cửa nữa cơ à ? Mọi lần...

- Mọi lần không có mẹ ở nhà thì leo được. Hôm nay anh biết mẹ có nhà.

Thủy vui thích :

- Sao tài thế ?

- Anh vừa thoáng thấy mẹ phơi đồ ở sân sau.

- Tinh mắt nhỉ.

- Muốn tán con gái nhà người ta thì tai mắt phải tinh chứ.

Thủy mở rộng cánh cổng :

- Khổ thân anh.

Cường bước vào, tì tay lên cánh cổng và nghiêng đầu nhìn người yêu:

- Bé đang làm gì đó ?

- Mơ mộng.

- Mơng chuyện gì, cho anh biết được không ?

Thủy quay đi:

- Lấy chồng.

Vừa nói Thủy vừa nghĩ đến mẹ nhưng tự nhủ là không bàn chuyện đó với Cường. Tiếng cười chàng ròn rã nho nhỏ bên cạnh Thủy :

- Gái lớn thì ai chẳng lấy chồng. Nhưng người đẹp như em...

- Sao ?

- Lấy chồng sớm phí đi. Hãy cứ sống thế này cho thiên hạ đeo đuổi mê mệt đã.

Thủy quay lại nhìn Cường:

- Anh xúi em phải không ?

- Em đã làm rồi. Và anh lại là một trong những người đó thôi.

Thủy cúi nhẹ trên cánh tay chàng:

- Anh làm khổ em.

Cường êm ái :

- Sao vậy ?
- Lúc nào cũng phải nghĩ tới anh, không học hành gì được.
- Con gái đẹp đâu cần học nhiều.
- Bỏ quan niệm nhà quê đó đi.
- Nhưng với hai chứng chỉ giáo khoa Anh Văn, Thủy quá giỏi rồi. Chỉ tiếc cái nghề dạy học mà em chọn sau này không thích hợp với em.

Thủy nheo mắt :

- Sao Cường nghĩ thế ?
- Phụ nữ đẹp mà đi dạy học sẽ bị gò bó nhiều thứ, kém tươi mát đi mất.

Thủy cười :

- Từ nãy tới giờ bạn nhìn tôi hơi nhiều đấy nhé. Biết đâu Thủy đổi ý khi học xong ?
- Đồng ý. Học xong ra phụ tá cho anh.

Thủy nguyệt dài :

- Luôn luôn muốn hơn người ta.

Cường thân nhiên :

- Con trai mà. Đàn ông luôn luôn lãnh đạo, hướng dẫn và bảo bọc đàn bà.
- Lời hay ý đẹp của ai vậy ?

- Cường !

Thủy cười bằng mắt với chàng. Hai người đến ngồi bên thềm trước cửa nhà. Thủy tựa lưng nhẹ nhẹ vào vai Cường và cảm thấy như mình được che chở bảo bọc thực sự. Thủy nói :

- Tháng bảy Cường thi phải không ?

- Ừ, còn gần hai tháng nữa.

- Học hết chưa ?

Cường cười cười :

- Chưa được chữ nào.

Giọng Thủy đầy lo âu :

- Chết chưa ? Vậy mà anh cứ đi chơi tối ngày.

Cường vênh mặt :

- Anh đến với em chứ đi chơi hồi nào ?

- Thì đến với em ! Thôi, đừng đến nữa, ở nhà học đi chứ.

- Đùa đấy. Chỉ còn vài môn cần coi lại kỹ hơn.

Thủy nắm lấy bàn tay Cường bóp nhẹ:

- Cường định học thêm hay ra tập sự ?

Vẻ mặt Cường hơi đăm chiêu, Thủy đọc thấy trong mắt Cường những nét do dự :

- Anh cũng chưa quyết định ra sao. Bố thì muốn anh về trông coi Công Ty Plastic của bố, nhưng anh không ưa thích nghiệp kinh doanh.

Cường nhớ lại bữa cơm chiều cách đây hơn một tuần. Hai bố con ngồi đối diện nhau, lặng lẽ ăn. Một lúc ông cụ ngẩng lên :

- Vậy là tháng bảy cậu thi đấy ?

- Vâng.

- Chắc chắn đậu chứ ?

- Con không biết.

Ông cụ nhăn mặt :

- Con của bố thì không thể trả lời mơ hồ như thế được . Với bố chỉ " có và không " chứ không nên trả lời mơ hồ như vậy.

Cường nhìn bố. Ông cụ càng già càng khó tính, đã hơn sáu mươi rồi mà ông vẫn nóng và hăng hái như hồi còn trẻ . Cường lại thêm một lần tự nhủ :

- Hai bố con chẳng bao giờ hiểu nhau được, mà cũng không thể nào hợp nhau.

Cường trả lời bố :

- Con vẫn chăm học, nhưng làm sao con có thể nói chắc về một việc do người khác giữ quyền quyết định.

- Trong lãnh vực kinh doanh, khi mình nắm đầy đủ yếu tố tất thắng, mình có thể tự tin: việc này chắc chắn phải xong.

- Thừa bố, việc học hành và việc làm ăn không thể giống nhau.

- Nhưng cũng không hoàn toàn khác. Cậu nghĩ kỹ mà xem, bất cứ lãnh vực nào cũng có sự tính toán làm ăn nằm trong phần căn bản.

Cường ngồi im. Bố lại bắt đầu dùng lối nói xa xôi và mai mỉa để tranh luận với chàng. Cường nhủ thầm, mình nên nhịn bố là hơn.

Ông cụ tiếp:

- Nếu đậu, cậu định chương trình tiếp tục ra sao ?

Cường ngập ngừng:

- Con định thi vào Tham Vụ Ngoại Giao.

Ông cụ nhìn trừng trừng vào mặt con:

- Để làm gì ?

- Con không rõ lắm. Con thích ngành này.

- Lại lối hồ đồ đó. Phải biết rõ tại sao mình chọn lựa như vậy, và việc chọn lựa ấy có ích lợi gì cho cả đời mình không? Không thể nói là chỉ vì thích hay cảm thấy hợp...

Cường cau mặt, tại sao bố lại độc đoán quá thế . Việc gì cũng không thể, phải, muốn... Tại sao việc tương lai của Cường lại không thể do chàng quyết định . Chàng phải làm theo ý chàng, vì chàng muốn thế.

Bố tiếp :

- Ý bố thế này. Bố muốn cậu ra trường rồi thì về phụ trông coi một trong ba công ty của bố. Công ty Plastic mới mở, cổ phần do Bố nắm gần hết. Các Cổ Đông khác không ai đủ uy thế để điều khiển công ty ấy bằng bố. Bố muốn cậu về thực tập ở đó một thời gian cho thạo công việc rồi thay thế bố...

- Con biết gì về ngành sản xuất Plastic đó đâu bố ?
- Thì học. Không có gì khó, kể cả với kẻ chỉ có một dúm chữ nghĩa.
- Nhưng con không hợp với việc buôn bán làm ăn.

Nói xong Cường nhận thấy mình chọc giận bố. Ông cụ hơi chồm tới trước, mặt đỏ gay và ông dẫn từng tiếng :

- Con của bố chê nghề làm ăn buôn bán là không ra gì à ? Và đi làm Tham Vụ Ngoại Giao mới là đường tiến thân của bậc trí thức hay sao?
- Con không có ý nghĩ đó.
- Làm phụ tá Giám Đốc một xí nghiệp mà là chức vụ không xứng đáng à ?

Cường cao giọng:

- Bố đừng nghĩ vậy . Con xin phép nói thẳng, con muốn tự chọn lựa và xây dựng sự nghiệp của con, con không muốn dựa vào một thế lực hay sản nghiệp nào để tiến thân, dù là của bố...

Mặt ông cụ đỏ gay, mắt ông trợn tròn. Ông hét lên :

- À, mày khá đấy. Nhưng mày quên một điều: con giòng cháu giống. Con cái có bốn phận nối nghiệp cha ông để làm rạng danh cho gia đình, chứ không phải chỉ ích kỷ làm theo ý thích của mình.

Tiếng ông cụ làm mẹ Cường từ nhà trong hốt hải chạy ra:

- Gì thế ông ? bố con lại to tiếng với nhau rồi.

Cường cúi xuống bát cơm, ngồi bất động. Ông cụ cũng ngồi im. Không phải việc của đàn bà xen vào, và ông không cần phải giải thích.

Bà cụ ngồi xuống cạnh con trai thở dốc :

- Tao mệt quá. Chắc mẹ chết sớm vì bệnh tật mất thôi.

Cường nắm bàn tay mẹ :

- Mẹ uống thuốc chưa, bệnh tim phải tĩnh dưỡng mà mẹ không chịu giữ gìn gì cả . Mẹ làm việc suốt ngày.

Bà cụ thở dài :

- Ngồi không một chỗ buồn lắm.

Ông cụ lên tiếng :

- Tôi muốn thằng Cường theo nghề kinh doanh của tôi nhưng nó chê.

Cường phản đối :

- Bố nói oan cho con. Con chỉ muốn chọn một nghề theo sở thích của con.

- Nó muốn làm công chức, làm trí thức.

Bà cụ nhìn chồng rồi nhìn con:

- Hai bố con thông thả bàn lại xem.

Ông cụ càu nhàu :

- Nó lớn bằng ấy mà nói toàn giọng trẻ con.

- Thì nó mới lớn lên.

- Hừ. Hai mươi sáu mà bảo nó mới lớn lên . Đứa khác đã có vợ con rồi đó.

Cường chột nghĩ tới Thủy. Việc hôn nhân của chàng và Thủy liệu có trôi chảy tốt đẹp, nếu đem ra nói với cha chàng để ông cho ý kiến ? Cường mơ hồ cảm thấy có những khó khăn đang chờ đợi chàng đâu đây.

Cường đứng lên :

- Mời bố xới cơm, mời mẹ xới cơm.

Bà cụ lo lắng :

- Ăn no đã con ?

- Dạ, đủ rồi ạ.

Cường bước đi. Ông cụ hàm hừ:

- Tôi sẽ nói chuyện với cậu lần khác.

... Bàn tay Thủy bóp chặt tay Cường:

- Anh trả lời bố sao ?

Cường cười vô nghĩa :

- Anh tính thi vào Tham Vụ Ngoại Giao. Ông cụ bảo chê nghề của cụ, chửi anh một trận.

Thủy ngồi im, băng khuâng. Hai bố con luôn luôn sung khắc về ý tưởng, Cường nói vậy và Thủy cũng nghĩ thế. Trông ông có vẻ khó tính và độc tài. Mỗi lần Cường đưa nàng về nhà chơi, gặp ông cụ , Thủy chờ đợi ở ông những lời thăm hỏi dịu dàng nhưng ông chỉ nhìn nàng gật đầu khi nàng chào rồi quay đi nơi khác hoặc tiếp tục những việc đang dang dở . Nếu lấy Cường, vai trò con dâu của nàng hẳn là gay go lắm. Mà không biết có chuyện gì trở ngại cho hai đứa không nữa ?

Thủy nhìn Cường đăm đăm, định hỏi chàng xong lại thôi.

Cường nhặt những viên sỏi nhỏ trong chậu cây trước mặt ném vào hàng rào phủ kín lá mơ lông. Sỏi trúng vào những sợi kẽm gai, những thân cọc sắt

vang lên tiếng động nho nhỏ. Cường nói :

- Quên mấy chuyện ấy đi. Anh đã thi đâu và chắc gì anh đậu nổi.

- Anh phải đậu chứ ?

Cường phì cười, chua chát :

- Em nói như bố anh.

- Em mong mỗi như thế.

Giọng Thủy thành khẩn. Cường choàng tay qua vai nàng, nhìn lên cao. Nắng đã nhạt, mơ hồ còn lại trong chiều. Gió hây hây hai món tóc mai trên má trắng hồng của Thủy. Chàng thấy Thủy đẹp nhưng gầy. Cường nói :

- Em gầy nhom.

Thủy dấu mặt vào vai chàng, chiếc áo cánh ngăn tay bằng vải mềm của Thủy cọ nhột nhột lên má chàng :

- Ủ, em gầy quá.

- Nhưng càng gầy càng xinh mới chết người ta.

- Nịnh lần thứ mấy rồi không biết.

Cường gọi :

- Này Thủy.

- Dạ.

- Thái với Loan đâu rồi ?

- Thái đến nhà bạn, Loan đi học Anh văn.

- Mẹ nấu cơm ?

- Dạ.

Giọng Cường khác làm Thủy ngẩng lên.

- Buổi chiều đẹp quá nhỉ em ?

- Âm mưu gì thế ?

- Anh yêu em.

Thủy nói thật khẽ :

- Ừ.

- Anh muốn hôn em.

Thủy định vùng dậy thì môi chàng đã đặt lên môi nàng, nóng bỏng. Thủy chết ngất trong vòng tay người yêu.

Một lát , Cường đỡ Thủy ra khỏi lòng chàng. Thủy vuốt lại mái tóc, vạt áo cánh và lườm Cường :

- Không thể tưởng tượng. Lỡ mẹ ra thì sao ?

- Mẹ không bao giờ ra như vậy cả.

- Nói lạ ?

- Anh nghe tiếng chân mẹ còn quen hơn em nữa. Tai thính, mắt nhanh là đặc điểm của bậc... tài tử.

Thủy nhìn Cường, lắc đầu :

- Hết chỗ nói.

Cường xoa bụng :

- Đói.

- Em tưởng anh no rồi chứ ?

- Nhiều khi ta no, nhưng nhiều khi ta đói vì hôn. Cho anh ăn cơm nhé ?

- Hôm nay nhà ăn chay, chả có gì.

- Kê , thưa với mẹ đi.

- Anh vào mà xin , em không biết.

Cường đứng lên, đi vòng hông nhà ra sau bếp. Thủy nhẩy tí tách bên cạnh chàng. Mẹ Thủy đang vo gạo trong thau. Cường cúi mình:

- Bác ạ.

Bà cụ nhìn lên, cười hiền hậu :

- Ủ , cháu.

- Bác cho con ăn cơm với . Con thèm cơm chay.

Bà cụ nhìn Thủy, cười cười :

- Thủy vào lấy thêm một lon gạo nữa cho mẹ vo đi con. Các con lên nhà chơi, chờ hai em về rồi ăn luôn thế.

Thủy kéo áo Cường:

- Lên nhà đi ông . Con trai gì mà mò xuống bếp nhà người ta, không biết xấu.

Cường tán :

- Anh xin lỗi . Anh cứ tưởng đây là nhà anh chứ.

Cường liếc nhìn bà cụ rồi nháy mắt với Thủy . Hai người trở lại trước sân nhà.

Chương

4

- Anh muốn được ngồi mãi bên em như thế này.

Thủy nhìn sâu vào mắt Cường. Trong tối mờ ảo của đêm vườn cây, đôi mắt chàng nhìn Thủy dịu dàng. Đôi mắt nói lên muôn ngàn yêu thương đắm đuối, đầy hân hoan và mơn trớn. Thủy mỉm cười, nụ cười hiền như nụ cười của mẹ nàng.

Sau bữa cơm đầy thân mật, hai người lại ra ngồi trên những chiếc ghế gỗ thô sơ của Thái đóng, dưới gốc Ngọc Lan. Ánh Neon trắng mát từ phòng khách hắt qua cửa sổ trải dài trên nền cỏ. Cường cảm thấy đời mình sẽ vô vàn hạnh phúc nếu ngày nào cũng được hưởng những phút giây êm ả như thế này. Chàng nghĩ tới chuyện lấy Thủy và nghe lòng tràn dâng một mối xúc động khó tả. Cường nói:

- Anh thích ngôi nhà và khu vườn này.

- Vì sao ?

- Đẹp và thanh thang. Lại kín đáo. Anh có thể hôn em bây giờ mà không ai thấy.

Thủy vội nhích ra xa:

- Nay, đừng đùa.

- Anh ví dụ thế mà.

Thủy cười thật tươi và Cường thấy những chiếc răng thưa hàm trên của nàng lộ ra trắng bóng, duyên dáng.

- Anh là vua mượn đũa làm thật.

- Em là chúa đa nghi.

Thủy bĩu môi :

- Còn lâu.

Cường ngựa cổ nhìn lên . Đám lá Ngọc Lan rậm mát che thành cái tán tròn trên đầu hai người, óng ánh màu ngọc xanh dưới đèn. Mùi hoa thơm ngọt ngào trong trời đêm. Cường bảo :

- Anh yêu cây cối. Nếu mình mà có một ngôi nhà riêng, ngôi nhà đó phải ở giữa một khu vườn cây.

- Ít ra là như ngôi nhà này.

- Ừ, chứ như nhà anh, trông bề thế và tiện nghi nhưng thật là tù túng, tầm mắt luôn bị giới hạn bởi những bức tường.

- Em cũng thích trồng cây. Hình như cây cối biết cảm thông nỗi lòng mình.

- Và biết nói nữa. Thứ tiếng nói rì rào êm nhẹ, đó, em nghe thấy không ?

Thủy lắng nghe. Gió đùa lá sột soạt nhẹ nhàng. Lần đầu tiên Thủy chợt có ý nghĩ cây cỏ cũng có linh hồn và biết đau khổ hay sung sướng.

Cường bảo :

- Thà làm thân cây cỏ tự do hơn làm người bị nô lệ người khác.

Thủy mỉm cười:

- Triết lý gì thế ?

Cường đeo đuổi ý nghĩ của chàng:

- Thà được hạnh phúc một lần như cây cối vươn lên xanh mát rồi gục chết, còn hơn là sống suốt đời nín câm như gỗ đá vô tri.

Thủy rùng mình. Những ví von của Cường chọt làm nàng thấm thía. Cường có những tư tưởng bi quan ấy tự lúc nào . Cái gì đã khiến Cường phải nghĩ ngợi như vậy ? Thủy hỏi :

- Có chuyện gì thế anh ?

- Thủy thấy không? Cây Ngọc Lan vầy và những cây kia...

- Sao ?

- Chúng đứng đó, im lặng ngày này qua ngày khác. Nhưng sự thực chúng có đời sống êm ả, hạnh phúc trong sự vươn lên theo đà lớn. Anh mong mỗi chỉ cần được hạnh phúc đến thế.

- Nỗi ước ao nhỏ nhoi quá, nhưng chắc khó thành.

- Chính thế. Con người bất hạnh nhất trong mọi loài sinh vật.

Thủy không hiểu tại sao hai người bỗng dừng lại chuyện trò lẩm cẩm theo lối đó.

Thủy đổi hướng câu chuyện :

- Ở Luật lúc này vui không anh ?

- Chắc vui hơn bên Văn Khoa của em, nhất là những năm cuối, lớp ít người nên quen nhau hết. Thầy trò "quen" nhau là thường.

- Em có con bạn vừa được học bổng đi du học. Không ngờ nó khá thế. Nó chưa bao giờ tỏ ra xuất sắc ở bậc Trung học cả.

- Có thể cô đó nhảy đầm giỏi, và cũng có thể cô đó đẹp...

- Ừ . Nó đẹp thật.

- Những người như vậy dễ thành công.

Thủy nhìn Cường, chàng có vẻ kiêu hãnh và khinh người nhưng không hợm hĩnh. Cái kiêu hãnh, khinh người ấy bộc lộ đúng lúc, đúng chỗ khiến người ta phải nể Cường, chịu Cường. Thủy cũng thế, nhưng nàng muốn chàng nhũn nhặn hơn, vì nhũn nhặn vẫn được kẻ khác kính nể hơn hết.

Cường ôm vai Thủy, lắc nhẹ nhàng :

- Thủy biết anh mơ ước gì không ?

Thủy nhìn Cường chờ đợi. Chàng chậm rãi nói :

- Anh muốn trở thành một nhà ngoại giao tầm tiếng. Anh sẽ có một địa vị khá quan trọng và một cơ nghiệp vững vàng.

Thủy thản nhiên :

- Anh có thể làm được điều đó.

Cường nhìn nàng:

- Anh cần có em bên cạnh để đủ sức thực hiện mơ ước đó.

Thủy dựa sát vào chàng :

- Em đã ở cạnh anh.

Nàng nhắm mắt lại, hít mạnh để cảm nhận sự đầy đủ của một ngày hạnh phúc, của một buổi tối trọn vẹn và của một mối tình tuyệt vời khó kiếm.

Cường siết chặt vai nàng và đầu Thủy ngả hẳn trên vai, trước ngực chàng. Cường gục đầu lên mái tóc thơm của người con gái và chàng lắng nghe tiếng tim mình rộn rã, hơn cả lúc nghe kết quả thi đậu những năm Trung

Học. Da thịt mềm mại, nóng rục của Thủy ép sát vào thân thể chàng, Cường tưởng như hai đứa sắp tan biến vào đêm tối để đến một nơi chói lòa rục rỡ khác chưa từng biết.

Cường nói nhỏ vào tai nàng :

- Hôm qua anh được đọc một bài thơ hay của một nhà thơ tên Nguyễn Văn Bình thì phải. Đọc ở nhà người bạn anh.

Thủy vẫn tựa đầu trên vai chàng và toàn thân nàng mềm mại như một con mèo, thứ sinh vật đáng yêu của đàn bà và giống đàn bà nhất, thật ấm áp trong tay Cường . Nàng hỏi khẽ :

- Đọc cho em nghe đi.

- Hình như bài thơ này được nhạc sĩ P.D. phổ nhạc , tên bạn anh nói thế. Anh đọc mấy lần và đã thuộc, nhưng hôm nay lại quên chút ít mất rồi.

Tiếng Thủy cười nhè nhẹ như gió đi trên lá :

- Đọc vài lần mà thuộc là thông minh rồi. Bài thơ tên gì anh ?

- Chuyện tình buồn.

Thủy rùng mình. Tại sao lại là chuyện tình buồn ? Câu chuyện tình buồn ấy là của một người nào khác, đâu dính dấp gì tới Thủy, tới Cường? Nhưng ám ảnh vu vơ không rời đó còn ở với nàng, khiến Thủy khó chịu trong lòng.

- Anh ngâm cho em nghe nhé ?

- Ừ. Nhưng giọng anh không hay đâu.

- Điệu mãi.

Cường hắng giọng. Giọng chàng hơi khàn khàn, hình như có vẻ của người bị cảm hay đang xúc động.

Năm năm rồi không gặp

Từ khi em lấy chồng

Anh một đời rong ruổi

Đời trôi như nhánh sông

Phong thư tình ngậy dại

Và vai môi rất mềm

Những hẹn hò quẩn quýt

Bên lối xưa thiên đàng

Ngày nhà em pháo nổ

Anh cuộn mình trong chăn

Như con sâu làm tổ

Trong trái vải cô đơn

Ngày nhà em pháo nổ

Tâm hồn anh giá buốt

Ôi nhát chém hư vô

Ôi nhát chém hư vô

Năm năm rồi đi lại

Đường xưa chưa lối về
Chúa buồn trên thánh giá
Mắt nhạt nhòa mưa qua
Ngồi băng khuâng nhớ Hiện
Bên côi đời quạnh hiu
Anh mong làm Thủy thủ
Cùng năm tháng hư vô
Anh một đời rong ruổi
Em tay bế tay bồng
Chiều hắt hiu xóm đạo
Chuông giáo đường vang vang

Cường ngồi im, bàn tay chàng ve vuốt trên lưng áo Thủy. Chàng chợt khám phá ra một bàn tay Thủy với những móng nhọn bầu chặt trên ngực chàng, tê nhức. Thủy vẫn tựa đầu, nhắm mắt và ngả vào vòng tay Cường như thế.

- Hay không em ?

Thủy gật đầu trên vai Cường, chàng tiếp :

- Không biết anh thuộc có đúng hết không, lời thơ không có gì đặc sắc, nhưng anh yêu những gì chứa đựng trong bài thơ đó. Nó vẽ ra thật sống động một đời tình lỡ...

Thủy thở dài nhè nhẹ :

- Chuyện tình buồn.

Cường cúi xuống :

- Không được hạnh phúc như chuyện tình chúng mình, nhỉ em ?

Thủy lặng im. Cường cúi xuống tìm môi Thủy. Đôi môi nàng lạnh và ướt. Cường làm nóng môi nàng bằng những chiếc hôn cuồng nhiệt và chàng cảm thấy như có lửa trên tấm thân mềm mại trong vòng tay chàng. Bóng tối như nhòa đi và trời đất sáng rực rỡ trong mắt hai người. Tình nồng thúc đẩy hai tấm thân quyện vào nhau.

Trong nhau, hai người ngồi như thế thật lâu. Cường nghĩ rằng trời đã khuya, hoặc khuya lắm. Nhưng chàng không muốn từ bỏ phút này. Phút giây thần thánh của đời trần tục, êm ả như nhung, cuồng nhiệt hơn thác đổ và quá hiếm hoi trong những giòng đời. Chàng lặng nhìn Thủy oằn người e ấp trong tay mình, đôi mắt nàng hé mở như chỉ cần đủ để thu lấy khuôn mặt chàng và không cần gì khác. Nàng lúc đó thật không có gì để so sánh hơn được.

Chàng thì thầm trong suốt tóc nàng :

- Trông em như con mèo ngái ngủ...

Thủy thì thào :

- Như con mèo ngái ngủ trên tay anh ?

Cường đáp:

- Ừ. Như con mèo ngái ngủ trên tay anh !

Thủy mơ mộng :

- Em muốn được ngủ trong tay anh một lần.

- Ngủ đi.
- Sợ không ngủ được.
- Sao thế ?
- Sung sướng quá cũng làm em mất ngủ.

Cường dụi mũi vào má nàng :

- Anh chỉ mất ngủ khi anh buồn khổ.
- Anh đã buồn khổ bao giờ chưa ?
- Rồi.
- Lý do ?
- Những lần em giận anh.

Thủy đưa tay mơn trớn trên mặt người yêu :

- Em không dám giận anh nữa đâu.
- Đừng. Có giận dỗi thì mới thấy tình yêu lên đến cao độ nào.
- Nhưng anh sẽ mất ngủ.
- Anh cũng thích đôi khi mất ngủ như vậy.

Thủy cười rúc rích :

- Vậy mà em cứ tưởng chỉ có em mất ngủ mỗi lần em giận anh thôi chứ.
- Anh cứ tưởng em sung sướng lúc đó.

Thủy kêu :

- Ư ừ . Chuyên môn bắt chước giọng người tạ Nhưng mà ai cho phép anh tưởng "quái gở " như thế ?

- Đàn bà thích giận mà. Cái gì thích thì phải sướng chứ ?

- Ngụy biện.

Hai người im lặng, theo nguồn cảm xúc rào rạt trong lòng và tưởng tới nỗi sung sướng trong lòng người kia. Thời gian trôi qua êm ái đến nỗi Cường và Thủy không nghe tiếng máy xe của Thái đi chơi về.

Thái gọi lớn ở cổng làm Thủy choàng tỉnh, ngồi thẳng dậy.

- Thủy ơi, mở cửa cho em.

Thủy kêu khẽ :

- Chết rồi. Thái nó thấy tụi mình...

Cường ngáp ngừng :

- Chắc tối, Thái không thấy gì đâu.

- Có anh không thấy thì có. Đèn trong nhà hắt ra sáng thế kia...

Thủy hấp tấp chạy ra mở cửa, Thái cười với chị, tự nhiên như không biết gì:

- Bà ở đâu tìm mãi không thấy để tôi phải gọi oang oang vậy ?

Thủy ngượng ngừng :

- Chị .. ngồi nói chuyện với anh Cường ở dưới cây Ngọc Lan.

- Hèn gì...

Thủy nhìn em để tìm một ý nghĩa khác lạ trên đôi môi Thái, nhưng Thái đã cúi đầu đẩy xe vào sân :

- Đi xe cũ bị hư hoài, phát bực.

Thủy gợi chuyện :

- Mai sửa đi . Chị còn tiền này.

- Em có rồi. Là nói chuyện thế.

Cường tiến lại gần hai người :

- Thái đi chơi về đây à ?

- Vâng. anh còn thuốc lá cho Thái một điếu.

- Hút vừa chứ, ông mãnh. Thủy la.

Cường đưa thuốc mời Thái. Thủy nhìn em hút thành thạo và tự nhủ :

- Thái đã là đàn ông.

Thái cảm ơn rồi vào nhà. Cường đặt tay trên vai Thủy :

- Anh về nhé, khuya rồi.

- Dạ.

Cường tiến đến rào vườn, nâng chốt cổng :

- Ngủ ngon nhé.

- Vâng.

- Tiếc ghê.

- Gì tiếc ?

- Phải xa em.

- Ừ ừ.

Cường thiết tha :

- Chẳng muốn về chút nào.

Thủy tình tứ :

- Về đi. Rồi sẽ có ngày được ở luôn trong nhà này, nếu anh muốn.

Nàng kiễng chân, chúm môi cho Cường hôn vội vàng. Chiếc hôn thay lời chào từ biệt. Bên ngoài cánh cổng đèn xe của Cường rực sáng con ngõ tối, vạch rõ một lối về cô đơn.

Chương

5

Thủy khom mình đưa vòi nước vòng quanh những chậu hoa. Nước tóe ra, rải đều trên những khóm Nguyệt Quế xanh mướt điểm đầy hoa trắng. Một mùi thơm thoang thoảng bốc lên. Thủy nghiêng mình một lúc như thế để ngắm nghĩ xem mùi hoa Nguyệt Quế giống mùi thơm nào khác.

Buổi sáng phải đi học sớm nên mấy chị em không ai săn sóc, tưới bón gì cho cây cối được. Buổi chiều thường chỉ có Thủy ở nhà, nàng tình nguyện nhận công việc chăm nom đó. Mỗi lộc non nhú lên, mỗi nụ hoa nở ra là một niềm vui của Thủy tròn đầy. Thủy âu yếm, mơn trớn những chậu hoa, những thân cây như âu yếm tình nhân hay bạn thiết. Ở mỗi cành non mơn mớn vươn lên Thủy thấy một sức sống mãnh liệt tiềm tàng trong đó. Và Thủy ao ước cuộc đời mình cũng vươn lên trong chiều hướng tốt đẹp này.

- Làm gì đó Thủy.

Thủy quay lại. Tùng đứng tựa hai tay trên cánh cửa vườn nhìn nàng. Thủy buông chiếc vòi xuống đất, niềm vui hiện lên ánh mắt nàng. Nàng bước ra mở rộng cánh cổng và chào :

- Lâu quá không thấy Tùng ?

- Tùng vẫn gặp Thủy hoài.

Thủy cười :

- Xạo. Ở đâu nào ?

Tùng nhướng mắt :

- Ở trong Tùng.

Thủy quay đi, hai tai hơi nóng lên . Thủy nói :

- Tùng vào đi.

- Vẫn mời Tùng vào à ?

- Nói gì lạ vậy ?

- Thế là Tùng lắm . Tùng cứ tưởng không còn được Thủy vồn vã như ngày trước.

Thủy mỉm cười quay đi :

- Thủy lúc nào cũng thế.

Tùng bước cạnh Thủy, tiến đến gốc Ngọc Lan. Thủy định nói một câu gì cản lại, nhưng Tùng đã ngồi xuống ghế. Những chiếc ghế đó, không biết từ hôm nào, Thủy chỉ muốn để dành riêng cho gia đình và Cường ngồi. Bạn bè khác Thủy sẽ tiếp trong phòng khách . Tùng ngạc nhiên nhìn Thủy đứng lúng túng trước mặt :

- Ngồi đi Thủy.

- Để Thủy rót nước mời khách chứ.

Tùng kêu lên :

- Thôi, Tùng muốn nói chuyện, không muốn uống.

Thủy ngồi xuống. Tùng nhìn Thủy như thôi miên, làm Thủy ngạc nhiên và ngại ngùng :

- Lâu nay Tùng đi đâu mất biệt ?

- Về Long Xuyên thu xếp việc giấy tờ học hành.

- À. Đại học dưới đó dạo này ồn ào lắm nhỉ ?

Tùng dựa lưng vào thành ghế :

- Chuyện thiên hạ. Trên này Thủy thi chưa ?

- Cũng sắp.

- Chắc bận lắm ?

Nụ cười Thủy đẩy vé gương ngùng :

- Không. Thủy lười thấy mồ.

Tùng nhìn Thủy đăm đăm :

- Thủy còn ghét Tùng không ?

Thủy vênh mặt làm bộ không bằng lòng :

- Dám nhắc lại nữa à ?

- Còn ghét không ?

- Không biết.

Tùng cười vui, tiếng cười thật ròn và thoải mái :

- Tùng biết.

- Sao ?

- Hết rồi.

- Đừng tưởng bở . Cứ làm như mình biết rõ người ta.

Tùng khom mình tới gần Thủy :

- Nhìn mắt Thủy là biết ngay.

Thủy đưa tay xoa nhẹ nhẹ trên thành ghế, băng khuâng. Tùng là bạn học với Thủy từ hồi Trung Học . Lên đại học Tùng trở thành bạn thân của Thủy, thân đến nỗi coi nhau như người trong gia đình. Tùng săn sóc Thủy từng chút, từ việc học cho đến những chuyện nhỏ nhặt trong đời sống . Tùng trở thành khuôn mặt quen thuộc với gia đình nàng và mẹ Thủy cũng có lần nhìn hai người ngẫm nghĩ, nói bóng gió xa xôi. Thủy trả lời mẹ :

- Chúng con chỉ là bạn thôi mẹ ạ , không có chuyện gì khác nữa.

Khi quen Cường và yêu chàng hình như tình bạn giữa hai người không còn thân thiết bằng trước. Và Thủy cũng khám phá ra Tùng đổi khác. Tùng " tấn công " Thủy, Tùng bày tỏ tình yêu với nàng. Thủy ngạc nhiên không biết tình cảm Tùng biến thái tự lúc nào.

Một lần, nhân lúc chỉ có hai người, Tùng đã bất ngờ ôm hôn Thủy. Trước hành động ấy Thủy không kịp phản ứng phải mấy giây sau Thủy mới cảm nhận được những gì đã xảy đến. Thủy xô đẩy Tùng ra và kêu lên :

- Tùng làm gì lạ thế ?

- Thủy...

- Giận Tùng đấy. Tùng về đi.

Thủy nói hai ba lần câu nói ấy. Tùng đứng sững nhìn Thủy một chút rồi bỏ về. Còn lại một mình Thủy bỗng thấy lòng trống rỗng. Thủy không giận không ghét Tùng mà còn một chút kiêu hãnh len lén trong lòng. Nhưng sự việc xảy ra đã làm đảo lộn hết mọi bình thường hàng ngày khiến Thủy khó chịu. Tự dưng Thủy thấy bức tức vu vơ, chạy vào giường nằm khóc.

Tùng đi biệt từ hôm đó, mãi đến nay mới lại thấy mặt. Thủy hỏi :

- Tùng không đến đây khá lâu rồi nhỉ ?

- Ừ, bốn tháng.

- Sao... không đi luôn đi ?

- Tại nhớ Thủy quá.

Thủy dẫu môi :

- Ai cần.

Tùng cười cười:

- Đạo này Thủy càng đẹp hơn trước.

- Đừng có nịnh, Thủy không cảm động đâu.

- Thật chứ. Người ta sung sướng cũng có khác.

- Ai bảo Tùng là Thủy sung sướng.

- Ai cũng nói hết cả . Thiên hạ mê mãi yêu nhau, đâu còn biết tới ai.

Thủy mắng khẽ :

- Nói nhảm không à.

Tùng đứng lên, dáng người chàng thật cao, lưng hơi gù một chút gần vai trông như Montgomery Clift, thật cô đơn và buồn. Tùng nhìn Thủy bằng ánh mắt thiết tha :

- Tùng mời Thủy đi chơi, nhé Thủy ?

Thủy ngẩng lên . Ánh mắt Tùng đầy chờ đợi và hình như lo âu nữa. Thủy nhè nhẹ lắc đầu :

- Thôi, không đi đâu.
- Chiều Tùng một lần đi.
- Không.
- Năn nỉ đó.
- Không đi mà.
- Làm khó mãi. Tùng chưa bao giờ khổ sở thế này đâu Thủy.

Thủy bật cười, mái tóc nàng quăn quít quanh chiếc cổ cao trắng muốt :

- Thảm thế.
- Đi nhé ?
- Nhưng cấm... nham nhở như lần trước cơ.

Tùng cười rạng rỡ :

- Ừ.
- Hứa ?
- Hứa... Nhưng không bảo đảm.

Thủy kêu ré lên . Tùng làm bộ vội vã :

- Đùa đấy. Thôi sửa soạn đi.
- Gì mà hồi hả thế. Còn sớm mà.

- Đi sớm phút nào Tùng lời phút đó.

- Lời gì ?

- Được ở cạnh Thủy lâu hơn.

Thủy lờm Tùng, đứng lên :

- Chờ Thủy một chút.

Trong lúc đứng trước gương trang điểm, Thủy nghĩ thật nhanh tới Cường và tới những lời Tùng vừa nói. Thủy thì thầm :

- Lẽ ra mình không nên nhận lời Tùng.

Nhưng Thủy biết vì sao nàng nhận lời đi chơi với Tùng. Theo lời yêu cầu của Thủy, Cường bằng lòng xa nàng trong một tháng để sửa soạn cho kỳ thi tới, không đi chơi, không hẹn hò, chỉ thỉnh thoảng đến thăm nàng một lúc buổi tối . Cường chuyên chú vào sách vở trong niềm hân hoan mơ mộng về một ngày mới sắp đến, đầy hoan lạc và hạnh phúc. Nhưng với Thủy, đó là những ngày quá dài, đầy mong nhớ và chờ đợi. Thủy có lúc đã muốn một mình lang thang trên phố để tìm lại những phút giây êm đềm hạnh phúc bên Cường, khắp chốn.

Lần này Tùng đến và mời Thủy đi chơi đã là cơ hội đáp ứng nỗi thèm muốn sâu kín của nàng. Thủy nhận lời Tùng không chỉ vì Tùng là bạn thân của Thủy, là kẻ si mê nàng, mà còn vì Tùng sẽ gợi cho Thủy những nhớ nhung trọn vẹn về Cường.

Chương

6

Cường thi đậu kỳ thi viết. người được Cường báo tin đầu tiên là Thủy. Chàng đã nghĩ đến việc nói cho bố mẹ biết, nhưng nghĩ tới phải đối diện với sự khó khăn của bố chàng lại ngại ngùng. Cường phóng xe thẳng đến nhà Thủy.

Thủy đang sửa soạn đi phố mua vải cắt áo cánh cho mẹ. Cường ùa vào như cơn gió lốc :

- Người ta đậu rồi Thủy ơi.

Thủy reo to:

- Kẻ nào vậy ?

- Ta.

Thủy chạy tới bá lấy cổ Cường. Chàng nhấc bổng Thủy lên quay một vòng :

- Phiền nhĩ ?

Thủy véo tai chàng :

- Không phiền tí nào cả . Bạn đã làm đúng những gì tôi mong ước.

- Chưa, còn vấn đáp nữa chứ.

- Với Cường việc đó đâu có khó.

- Học được lối nói xác ấy ở đâu vậy ?

- Cường.

Hai người cùng cười vui vẻ . Thủy nói :

- Đưa em lên phố nhé ? Mua vải cắt áo cho mẹ.

- Có ngay.

Đặt xe ra cổng Cường nói :

- Chiều nay cho anh ăn cơm ở đây nghe . Và cho anh quyền mời mọi người thường thức một bữa cơm khác hàng ngày một chút.

- Vãn vẻ dữ . Cho phép Cường đấy.

Hai người trở về khi trời chạng vạng tối. Thủy ôm mấy gói hàng và thức ăn tung tăng chạy vào nhà. Cường theo sát bên nàng.

Thủy chạy vào phòng ăn , gọi :

- Mẹ ơi.

Không thấy bà cụ trong đó . Bàn tay Cường thọc nhẹ vào nách Thủy, nghịch ngợm. Thủy đẩy ra, chạy qua phòng ngủ :

- Mẹ ơi.

Vẫn im lặng. Cường choàng tay ôm eo Thủy. Thủy cười khúc khích, xô chàng ra và chạy xuống bếp :

- Mẹ ơ i.

Cường đặt tay lên người Thủy , nàng hét :

- Bê bối quá.

Và xô Cường ra :

- Mẹ đi đâu rồi nhỉ ?

Cường nói :

- Chắc mẹ sang hàng xóm.

- Dám lắm . Lúc này em có nghe mẹ nói sẽ sang bên bác Khải rủ đi lễ chùa.

Hai người ra tới phòng khách. Thủy vừa đi vừa tránh né đôi tay nghịch ngợm của Cường, tiếng cười nàng trong vắt . Hơn lúc nào hết, Cường thấy Thủy hoàn toàn vui sướng.

Thủy ngồi xuống chiếc ghế Salon dài. Cường ngồi sát cạnh và bất chợt ôm cứng lấy nàng. Chàng hôn Thủy đắm đuối.

Có tiếng nói lao xao ngoài cổng . Thủy vội vã đẩy Cường ra ngồi thẳng dậy . Nàng lườm chàng :

- Mẹ về đó.

Hai người nhìn qua cửa sổ . Bà cụ Khải và mẹ Thủy đang chia tay nhau. Thủy sửa lại mái tóc và chạy ra :

- Mẹ đi đâu về đó mẹ ?

- Mẹ sang bác Khải.

- Cường đậu rồi mẹ ơi.

Bà cụ cười tươi, nhưng ánh mắt đầy ưu tư :

- Thế à . Xong tất cả rồi sao ?

- Không , còn vấn đáp nữa mẹ.

Bà cụ lại nói :

- Thế à.

Rồi thong thả đi vào . Thủy lon ton cạnh mẹ :

- Cường đòi ăn cơm ở đây, lại còn mua thêm thức ăn để khao nữa.

Bà cụ mắng đùa :

- Bầy vẽ, mẹ làm còn ngon hơn.

Cường bước ra :

- Tại con sợ phiền bác . Hôm nay bác cho phép con mời các em một bữa.

Nụ cười đọng mãi trên môi , bà cụ đi xuống bếp :

- Để mẹ vào làm cơm.

Còn lại hai người, Thủy nói :

- Anh ra sân ngồi xem báo đi, em xuống bếp phụ với mẹ nhé.

Trước khi quay đi, Thủy lại hỏi :

- Hai bác biết tin vui chưa ?

Cường ngập ngừng :

- Chưa . Chắc anh không nói đâu, chờ khi nào có kết quả vấn đáp sẽ nói luôn.

Thủy bắt gặp trong mắt Cường những ngại ngùng, nghĩ ngợi vừa thoáng qua như ánh chớp. Nàng cúi đầu bước đi.

Chương

7

Tùng lại tiếp tục thói quen đến thăm Thủy đều đặn vài lần trong mỗi tuần. Mỗi lần đến Tùng ở lại chơi cả buổi, ăn cơm nhà Thủy một cách tự nhiên như không có gì thay đổi từ trước tới giờ. Tùng cũng lờ đi, coi như không để ý đến chuyện tình cảm giữa Thủy và Cường, không khó chịu chút gì những lần gặp gỡ Cường. Trong suốt tuần lễ Cường vui đầu vào bài vở để học thi vấn đáp, Tùng luôn luôn có mặt ở cạnh Thủy, sẵn sàng chuyện trò với Thủy.

Thủy hơi ngạc nhiên về thái độ khác thường của Tùng. Nàng nhìn Tùng bằng ánh mắt thoáng nghi ngờ. Hình như Tùng "âm mưu" điều gì thì phải. Mẹ Thủy cũng tỏ vẻ e ngại vì sự hiện diện thường xuyên của Tùng bên cạnh con gái. Bà sợ những điều tai tiếng có thể xảy đến, hay những va chạm giữa hai thanh niên khi họ gặp nhau. Nhưng không có chuyện gì, họ lịch sự với nhau như hai người bạn mới quen, dù đã đối diện với nhau nhiều lần, từ lâu.

Với Cường, sự hiện diện của Tùng trong gia đình này chỉ có ý nghĩa như là một anh con nuôi, một người quen biết quá lâu nên thân mật với mọi người trong nhà là chuyện thường. Chàng cũng không hề để ý đến ánh mắt, cử chỉ khác lạ của Tùng với Thủy vì chàng nghĩ... đàn ông là như vậy.

Nhưng với Thủy, sự thay đổi của Tùng làm nàng bối rối. Linh tính bén nhạy của đàn bà cho nàng thấy rõ Tùng đang muốn trở lại tấn công nàng, mạnh mẽ và "thực tế" hơn. Thủy không yêu Tùng nhưng Thủy thương mến chàng như thương mến một người thân thuộc của gia đình, hiện diện một cách tự nhiên và cần thiết bên nàng đã tự bao lâu. Thủy không muốn mất

Tùng, không muốn làm Tùng buồn khổ hay thất vọng. Như vậy, Thủy mơ hồ cảm thấy, sẽ có một hôm nào không xa, tất cả phải đổi khác.

Thủy nhìn lên Tùng. Chàng đang đọc tập tuần báo trào phúng mang đến buổi trưa. Thực ra, sau bữa cơm Thủy muốn đi nằm một lát cho đỡ mệt nhưng lại sợ Tùng ngồi một mình, không tiện. Mẹ nàng đã ngủ, Loan đi học và Thái không biết đi đâu. Ngôi nhà rộng luôn luôn vắng vẻ. Yên tĩnh và êm đềm. Tùng ngồi gác đôi chân trần lên chiếc ghế nhỏ, chăm chú đọc sách. Thủy loay hoay xếp những chiếc tách trà rửa sạch đã ráo nước vào tủ kính. Thình thoảng Thủy lại liếc nhìn Tùng, để tìm ở chàng một cái gì đó, mà không hiểu là cái gì. Nhưng Tùng không chú ý tới Thủy.

Thủy bước ra sân, mở vòi nước ở bồn chứa rửa chân. Những ngón chân thon dài làm Thủy hơi lo âu. Lâu nay Thủy gầy ốm hơn trước, xuống đến ba bốn ký. Nàng ăn ít và ngủ không say. Cường mua đủ thứ thuốc bổ ép nàng uống mà vẫn không thấy khá hơn chút nào.

Cường hay gọi đùa :

- Con bé khòm của anh.

Thủy chỉ cười, ngúng nguẩy quay đi.

Làn nước mát rớt đều trên đôi chân Thủy và nàng đứng yên như thế một lúc, mặc cho nước chảy tràn ra sân.

Tiếng Tùng sau lưng Thủy :

- Chơi trò này tốn nước quá.

Thủy quay lại cười :

- Không ngủ à ?

Tùng hỏi lại :

- Thủy không buồn ngủ sao ?

Thủy chớp chớp mắt :

- Không . Thủy ít ngủ trưa.

Nói xong Thủy nghĩ :

- Nhưng Thủy muốn nằm một lúc , trước khi viết cho Cường một lá thư. Thư chúc mừng Cường đậu Cử Nhân, mình tin thế nào Cường cũng đậu.

Thủy nghĩ tiếp :

- Chiều nay Cường sẽ có kết quả, gần hai tuần nay Cường không đến, nhớ Cường quá thế.

Tùng đứng dựa lưng vào khung cửa :

- Định đứng chơi mãi thế sao ?

- Ừ.

Thủy nghĩ :

- Nếu Cường báo tin thi đậu vẫn đáp, mình sẽ trao lá thư. Nếu rớt, mình giấu luôn.

- Đứng ngoài nắng thế đau chết, Thủy ạ.

- Không sao. Thủy quen rồi.

Thủy lại nghĩ :

- Mình cứ định không bao giờ nói với Cường chuyện ấy, nhưng mẹ làm áp lực mạnh quá. Mẹ hối thúc mỗi ngày, mẹ cầu nài cả buổi. Cũng tại Tùng nữa. Tùng đến chơi luôn, Tùng ở lại cả buổi, Tùng quần quýt cạnh mình

làm mẹ sợ. Mẹ sợ Cường nghĩ quấy, mẹ sợ bà con láng giềng dị nghị . Mẹ muốn mình khuyên Tùng... nhưng mình phải nói làm sao ?

Tùng rủ :

- Ra gốc Ngọc Lan ngồi chơi đi Thủy, Tùng muốn nói với Thủy chuyện này.

Thủy cúi xuống tắt nước. Nàng vung vẩy hai chân trước khi xỏ vào đôi dép da nhiều màu sắc. Tùng thông thả bước đi và Thủy đi theo chàng :

- Có chuyện gì đấy Tùng ?

- Ngồi đây Tùng nói chuyện này.

- Gì mà có vẻ quan trọng thế ?

- Quan trọng thật.

Thủy nhìn Tùng dò xét. Tùng ngồi khom người tới trước, hai khủy tay chống trên đầu gối và hai bàn tay đỡ hai bên má. Trong dáng dấp đo, Tùng như một điêu khắc gia ngắm nghía tác phẩm tuyệt vời mình vừa hoàn tất.

- Thủy ạ.

- Gì Tùng ?

- Tùng muốn nói với Thủy điều này. Tùng đã có may mắn ở cạnh Thủy khá lâu, thân thiết và chia sẻ vui buồn với Thủy từ mấy năm qua. Trong suốt thời gian dài đó, Tùng đã yêu Thủy mà Tùng không biết, và Thủy cũng vô tình với Tùng nữa.

Thủy rùng mình, nghe gai gai lạnh ở gáy. Tùng đang nghĩ gì vậy. Tùng đang muốn diễn tả mục đích gì đây ?

Tùng tiếp :

- Cho đến khi có sự hiện diện của Cường, Tùng mới khám phá ra Tùng yêu Thủy. Yêu không thể diễn tả nổi bằng sự so sánh nào cho phải . Tùng bắt đầu sợ mất Thủy, nên Tùng đã vụng về bộc lộ cho Thủy thấy. Lần đó .. Thủy giận Tùng phải không ? Tùng đã lo sợ bỏ đi, thời gian sau trở lại Tùng mới biết là Thủy giận nhưng không ghét Tùng. Tùng hối tiếc đã bỏ đi để phí phạm một thời gian dài như thế. Lần này Tùng trở lại vì sao Thủy biết không ? Vì Tùng khổ quá, Tùng không thể thiếu vắng Thủy được. Sự hiện diện của Thủy đã trở thành quá cần thiết cho Tùng, khuôn mặt, những hình ảnh dễ thương của Thủy, những lời nói đáng yêu của Thủy đã ăn sâu vào tâm hồn Tùng đến nỗi Tùng nghĩ mình sẽ chết... nếu mất Thủy, nếu không có Thủy.

Thủy ngồi lặng người, nghe rưng rưng xúc động. Thủy nhìn Tùng trân trọng. Thủy ngắm đôi môi Tùng mấp máy từng lời mà bỗng thấy hai đứa chọt gần thật gần, chọt xa thật là xa.

Thủy cúi xuống khi Tùng ngừng nói. Một phút im lặng, Tùng lên tiếng :

- Tùng biết Thủy yêu Cường... đó mới là điều khổ sở cho Tùng.

- ? !!!

- Tùng biết không thể làm gì để thay đổi tình trạng này, nhưng Tùng không thể giữ mãi trong lòng những điều vừa nói. Tùng muốn Thủy vui lòng chia sẻ với Tùng, nói với Tùng...

- Tùng muốn Thủy nói gì với Tùng bây giờ ?

- Không hiểu nữa. Nhưng Tùng biết Thủy sẽ nói, sẽ làm cho Tùng bớt khổ sở.

- Tùng ạ . Tùng biết là Thủy... thương Tùng, quý mến Tùng . Sự hiện diện của Tùng trong gia đình Thủy đã chứng minh điều đó. Nhưng quả thật Thủy không biết làm sao... Thủy không thể đem niềm vui đến cho Tùng được, nếu tự Tùng không tạo ra.

- Tùng chỉ tạo ra được khi có Thủy giúp đỡ.

- Tình cảm không thể ép buộc được. Thủy nói thật, Tùng là mẫu người... vừa ý đối với phụ nữ, nhưng Thủy đã gặp Cường trong một hoàn cảnh đặc biệt... nếu không gặp Cường, có thể tình cảm giữa chúng mình đã khác, nhưng bây giờ quả thật không thay đổi gì được.

Tùng kêu lên :

- Thủy không nghĩ tới Tùng chút nào sao ?

Thủy chập hai bàn tay vào nhau, vè mặt đầy thành khẩn :

- Thủy không làm gì được, Tùng ạ.

- Vậy mà không hiểu sao trước đây ít phút, Tùng đã nghĩ Thủy phải yêu Tùng, phải nhận lời cầu hôn của Tùng. Tùng còn nghĩ Thủy sẽ không lấy Cường đâu. Tùng điên thật.

Thủy nghe như một va chạm mạnh trong đầu. Tại sao Tùng dám nghĩ thế. Tại sao Tùng lại nói thế. Đúng là Tùng điên thật, Thủy chột nhìn Tùng bằng đôi mắt lạ, bực dọc.

Nhìn ánh mắt ấy Tùng thấy lòng lạnh giá. Thủy không dành cho Tùng chút địa vị nào trong lòng Thủy hết. Tùng không là gì cả trong một quãng đời đã qua của nàng, không quan hệ gì tới nàng trong những ngày sắp đến. Tùng đứng lên :

- Tùng về đây.

Thủy ngân ngờ :

- Tùng , sao vậy ?

- Không. Có gì đâu. Tùng muốn về nhà.

- Tùng...

- Hôm khác Tùng đến.

Tùng quay lưng đi . Cái lưng hơi khòm ở vai tạo cho dáng dấp Tùng khổ sở một cách quyến rũ, thứ quyến rũ tội nghiệp. Thủy đứng nhìn theo Tùng, lòng tràn đầy băng khuâng.

Chương

8

Cường đứng đó tự bao giờ, khi Thủy lơ đãng nhìn ra cổng đã thấy chàng tựa tay trên cánh cổng, cầm tì trên hai tay. Chàng nhìn ngắm nàng như ngắm một con búp bê không biết nói. Lúc thấy Cường, Thủy gặp trên khuôn mặt hơi hốc hác, mệt mỏi đó một tia nhìn chăm thắm thiết tha. Đó là thứ ánh sáng huyền ảo của bầu trời lúc vừa sáng tinh mơ, là cảnh rục rờ huy hoàng khi mưa vừa dứt đổ trên vườn cây buổi chiều nắng còn luyến lưu chưa muốn chết. Thủy đọc thấy tình yêu tràn lan khắp chàng và lòng Thủy êm ả trở lại.

Thủy tiến lại gần Cường, khom mình xuống để đối diện với khuôn mặt chàng. Sát nhau trong gang tấc, Thủy thấy môi chàng mấp máy :

- Nhớ em quá, Thủy ơi !

Thủy thì thào :

- Em tưởng em chết được vì mong anh.

Nàng đưa tay áp vào hai bên má chàng, xoa nhè nhẹ :

- Anh gầy gàn bằng em rồi đó.

- Gầy vì nhớ, không phải vì học.

Mắt Thủy long lanh, đôi môi nàng căng đỏ và ướt, cười rạng rỡ. Cường đứng thẳng người lại, đưa hai tay nắm lấy tay nàng, kéo nàng sát lại gần. Hai người cạnh nhau, trong và ngoài cánh cửa.

- Cho anh vào không ?

- Cửa luôn luôn mở rộng khi anh đến.

Thủy kéo vôi vàng chốt cổng và Cường xô vào như bão táp. Chàng ôm chầm lấy Thủy, khác mọi lần Thủy gỡ ra vì e ngại những ánh mắt hàng xóm tò mò, lần này nàng để yên.

Cường cúi xuống, nhưng Thủy đặt lòng bàn tay chặn lên môi chàng :

- Nói cho em nghe đã anh.

- Nói gì ?

- Anh biết là em đang nôn nao chờ đợi tin vui.

Cường mỉm cười :

- Lúc nào anh cũng vui...

Thủy kêu lên :

- Anh...

- Anh xin lỗi, trêu em một tí mà.

- Nói đi.

- Anh đậu rồi.

Thủy reo lên, chưa bao giờ Thủy la to đến thế . Nỗi sung sướng ủa ập đến vỡ bờ làm Thủy ngọt ngào trong vòng tay chàng. Thủy xô Cường ra, chạy tung tăng quanh các chậu hoa Nguyệt Quế, hai tay dang rộng và tiếp tục kêu lên những lời mừng rỡ :

- Thật hả anh, em mừng quá. Mừng quá.

Thủy mừng còn hơn chính nàng thi đậu. Hình như tin vui của Cường là giải đáp của bao nhiêu băn khoăn đã dẫn vạt nàng từ mấy hôm nay, xóa mờ những ám ảnh nặng nề vì câu chuyện Tùng đưa đến.

Thủy chạy lại ghé ngồi dưới cây Ngọc Lan :

- Lại đây, Cường ơi.

Cường vui lây cái vui của người yêu, chàng chạy đến ngồi chung với Thủy trong một chiếc ghế.

- Cả nhà đi vắng hết ?

- Mẹ ở nhà sau.

- Nhà vắng vẻ nhỉ ?

Thủy cười lặng lẽ. Cường tiếp :

- Mai mốt có anh nhà sẽ vui hơn.

Thủy ửng hồng đôi má. Tôi sung sướng quá. Lời chàng như mật ngọt, như hoa nở làm mát rượi tôi. Tiếng nói chàng làm tôi được an ủi. Sự hiện diện của chàng là thần hộ mệnh cho tôi, lúc này và mãi mãi.

Thủy duỗi dài hai chân, đập nhè nhẹ gót trần trên nền đất. Tay Cường đặt lên đùi nàng, bóp nhè nhẹ. Thủy hỏi :

- Hai bác biết tin rồi chứ anh ?

- Ừ. Anh nói với mẹ lúc trưa, bà báo tin lại cho ông cụ . Trước khi đến đây anh nghe hai cụ hỏi sẽ tổ chức bữa ăn nhỏ trưa mai để mừng anh.

- Thích nhỉ ?

Cường âu yếm nâng cằm Thủy lên :

- Anh đã nói với mẹ, anh sẽ mời em đến dự bữa cơm ấy.

Thủy giật mình :

- Rồi sao ?

- Mẹ vui lắm. Bà bảo bà bằng lòng và sẽ nói lại với bố.

- Em sợ...

Cường phì cười :

- Bố anh không biết ăn thịt người.

Thủy cấu mạnh trên vai người yêu :

- Anh chỉ thế . Em sợ .. khác chứ bộ.

- Sợ gì ?

- Không rõ nữa. Chỉ biết là em ngán...

Cường vỗ nhẹ lên ngực chàng :

- Yên chí. Có anh ở bên cạnh mà.

- Nhưng sao anh lại muốn có em ngày mai ?

Cường nhìn nàng hơi ngạc nhiên :

- Có gì lạ ? Em là bạn, là... vợ anh sắp cưới mà. Anh muốn em có dịp gần gũi với bố mẹ để sau này khỏi ngỡ ngàng. Hơn nữa, nên nhân dịp này để đề cập đến chuyện của chúng mình.

Thủy tròn mắt :

- Chuyện gì hở anh ?

Cường cười to, ấn ngón tay trở trên trán nàng :

- Chuyện anh muốn lấy em. Chuyện anh dự tính chúng mình sẽ làm đám cưới cuối năm nay, nếu em bằng lòng.

Thủy lặng người vì sung sướng. Lòng nàng nhẹ đi. Không còn gì phải nói, không còn gì phải viết cho chàng nữa. Cường đã vô tình giải tỏa tất cả những ưu tư dẫn vật Thủy và đem đến cho nàng một niềm thoải mái vô cùng tận.

Thủy đóng đưa hai chân trong găng ghe, ống quần lụa nâu bị kéo cao lên để lộ đôi chân Thủy trắng hồng. Cường vuốt ve nhẹ nhẹ trên đầu gối Thủy. Chàng hỏi :

- Em bằng lòng không ?

Ánh mắt Thủy rạng rỡ :

- Em không biết.

- Sao kỳ vậy ?

- Sao kỳ ?

- Chuyện mình mà nói không biết ?

- Chuyện anh chứ. Anh lấy vợ thì... kệ anh.

- Hay nhỉ.

- Chuyện anh đâu có liên hệ gì tới em ?

- Chứ anh lấy ai ?

- Lấy ai thì lấy, không phải em.

Thủy cười khúc khích, tránh né những ngón tay Cường chọc vào nách nàng. Thủy rú lên :

- Nhột nhột...

Cường tiếp tục. Thủy ngả nghiêng :

- Đứng , em chết mất à.

- Anh lấy ai ?

- Không biết.

Cường mạnh tay thêm :

- Lấy ai ?

Thủy cười lăn lộn, ngả vào Cường, nước mắt dàn dụa trên mắt :

- Lấy em !

Cường cười hề hề, ngồi im. Thủy úp mặt vào ngực chàng :

- Chỉ được cái ác.

- Anh không bao giờ ác. Lúc nào với em anh cũng hiền khô.

- Sau này anh sẽ bắt nạt em.

- Bậy.

- Hứa đi.

- Hứa gì chứ ?

- Hứa sẽ không bao giờ hành hạ em, không bao giờ ghét bỏ em, không khi nào hết yêu em.

- Người ta chỉ có một mối tình đẹp nhất trong đời thôi, em ạ . Và có ai lại muốn từ bỏ cái đẹp nhất bao giờ.

Lòng Thủy dâng lên một sự ngọt ngào khó tả. Như cơn mê mệt của một kẻ sung sướng quá lại muốn chết, như kẻ quá đầy đủ lại chán đời. Thủy muốn chết trong tay chàng lúc ấy.

Cường ở lại ăn cơm nhà Thủy. Chỗ ngồi của hai người sau bữa cơm vẫn là chiếc ghế dưới gốc Ngọc Lan. Mẹ Thủy đi năm sớm, Loan dọn dẹp trong nhà rồi đi vào phòng riêng, Thái lại lấy xe đi đâu đó. Chỉ còn hai người trong ánh sáng đục mờ của ánh đèn Néon hắt qua cửa sổ phòng khách.

Thủy ngồi trong tay Cường, đầy yên ổn và bạo dạn. Hai người âu yếm nhau.

Cường hỏi :

- Anh có cảm tưởng như chúng mình đã là vợ chồng. Thật thoải mái.

Thủy lắc đầu, hai đuôi tóc buộc lúc lắc:

- Cưới hỏi đoàn hoàng đã ông.

- Chứ sao ?

- Đừng lợi dụng tình thế và sự dễ tin của em.

Cường ngần ngại :

- Anh có làm gì đâu ?

- Còn không làm gì . Anh không đứng đắn như em tưởng.

Cường phì cười :

- Điều hoà. Người ta nặng một tí mà đã làm bộ khó.
- Không khó, nhưng mà vừa phải thôi, bạn.
- Ừ thì thôi, ngồi im.

Thủy choàng tay ôm lấy cổ Cường.

- Cường này.

Cường nhìn nàng, chờ đợi . Thủy chúm môi :

- Trưa mai em có nên đến không ?
- Nên chứ. Dù bố mẹ đã gặp Thủy mấy lần nhưng chưa chuyện trò bao nhiêu, nhất là bố. Lần này có dịp để anh chính thức trình bày với bố về chuyện chúng mình và để bố tìm hiểu em.

Thủy thè lưỡi :

- Ngán quá.
- Tập cho quen chứ. Trước sau gì em cũng trở thành dâu của bố mẹ, tránh mặt hoàì được sao ?

Thủy nhẹ nhàng :

- Nói đến chuyện hôn nhân em thấy trong lòng thế nào ấy.
- Như người băng khuâng, hụt hẫng trong khoảng không, đúng chưa ?
- Ừ. Mặc dầu đó không phải là chuyện bất ngờ mà mình vẫn chơi với.

Cường siết nàng trong lòng :

- Đó là những giao động tự nhiên, rồi sẽ qua đi.

Thủy xoa nhẹ trên ngực trần của Cường, sau vạt áo sơ mi mở tung nút :

- Buổi trưa em định viết thư cho anh.

- Có chuyện gì quan trọng ?

- Không hẳn thế. Nhưng bây giờ những điều định viết không cần thiết nữa.

Cường thông minh :

- Chuyện tụi mình ?

Thủy gật đầu :

- Ừ. Mẹ...

- Mẹ bảo em hỏi anh ?

Thủy ngồi im. Tay Cường ve vuốt trên tóc xõa của nàng.

- Vậy là vừa ý mẹ rồi. Anh mong em sẽ báo tin này cho mẹ biết sớm.

Thủy nghĩ thầm :

- Cám ơn anh . Anh tế nhị ghê. Em xấu hổ vì em đã nói ra điều mà em toan giữ kín.

Cường cúi xuống :

- Trưa mai em sửa soạn sẵn nhé, trước mười hai giờ anh sẽ đến đón em.

- Em nên mặc gì ?

- Gì cũng được. Đẹp thì thôi.

- Áo dài đi. Cho kín đáo và hiền một chút.

Cường lộ vẻ hài lòng :

- Ừ.

Trong im lặng hai người nghe thấy hơi thở của nhau. Thủy gục đầu trên vai chàng, cảm thấy mình trao gửi và được an toàn. Cường cắn nhẹ vành tai nàng:

- Em ngoan. Anh yêu em biết mấy.

Chàng ôm nàng. Thủy thấy môi chàng nóng và mềm mại. Nàng đắm đuối vào mật ngọt của tình. Lưỡi nàng tê dại, môi nàng căng mọng yêu thương. Hai người hôn nhau như người xa người từ bao tháng ngày vừa được gặp nhau.

Gió khuya làm Thủy gai lạnh và buồn ngủ. Nàng nép sát vào Cường, ngả đầu lên vai vững chắc của Cường. Mùi Ngọc Lan thoang thoảng mơ hồ lượn trong gió. Thủy nhắm mắt :

- Em buồn ngủ.

- Ngủ đi.

- Anh ru em nhé.

- Ừ, anh ru em.

Cường chợt nói :

- Thủy này. Có một buổi tối chúng mình cũng thế này. Anh còn nhớ anh đã nói trông em giống như...

Thủy cướp lời :

- Như con mèo ngái ngủ trong tay anh.

Cường xoa xoa trên lưng Thủy, úp mặt vào mái tóc mát lạnh và thơm thơm quen thuộc. Chàng thì thầm :

- Con mèo ngái ngủ, ngủ đi, trên tay anh.

Chương

9

Đứng trước chiếc gương lớn nắn lại chiếc nút cà vạt một cách tỉ mỉ, ông Hòa có vẻ bằng lòng. Sáu mươi mốt tuổi nhưng nhiều người khen ông trẻ hơn số tuổi thật nhiều. Ông vuốt lại mái tóc hoa râm rồi quay sang vợ :

- Sắp xong chưa, bà ?

- Bà Hòa gật đầu, dáng mệt mỏi :

- Đã xong cả rồi. Chỉ còn chờ thằng Cường về là chúng nó mang thức ăn lên.

Ông Hòa quay nhìn vợ. Bà có vẻ già và đau yếu, đang loay hoay cầm lại mấy bông hồng nhung trong lọ, vuốt lại chiếc khăn bàn. Tiến lại gần vợ, giọng ông dịu dàng

- Bà ra đây ngồi với tôi. Nghỉ ngơi một chút cho khỏi mệt.

Ông nắm cánh tay vợ đưa lại chiếc ghế Salon dài và rộng kê ở góc phòng. Hai vợ chồng ngồi lặng im vài phút, rồi ông hỏi :

- Bệnh tim của mình lúc này ra sao ?

Mỗi lần ông gọi bà bằng mình là lúc ông cảm thấy nao nao thương vợ. Bên ông, lúc nào bà cũng lặng lẽ như chiếc bóng, chịu đựng và khép kín. Giọng bà nhỏ nhẹ:

- Tôi cũng không rõ. Lúc mệt lúc khoẻ. Thường thì bệnh hay hành vào lúc trưa, trời nóng ngột ngạt làm tôi thở dốc.

Ông đặt nhẹ tay trên vai vợ :

- Mình vẫn uống thuốc đều đặn chứ ?

- Dạ.

Ông thở một hơi dài :

- Mình chịu khó tĩnh dưỡng cho bệnh thuyên giảm. Tôi nghĩ rằng việc con trai chúng mình thi cử tốt đẹp sẽ làm cho bà vui vẻ mà khỏe hơn trước.

Bà Hòa nhìn chồng :

- Tôi chẳng tin tưởng gì sẽ được lành bệnh. Càng ngày tôi càng thấy đau yếu hơn trước, chắc không còn sống bao lâu nữa.

Ông làm bộ gắt :

- Bà chỉ nói quẩn.

- Tôi nói thật đấy. Mong ước của tôi bây giờ không phải là cầu được lành bệnh, mà là muốn thấy cha con ông hòa hợp vui vẻ với nhau.

ông cười lớn :

- Làm gì có xa cách giữa cha con tôi, bà khéo lo. Có thể nó ít gần tôi, nhưng tuổi trẻ là như thế, đâu có thích ở cạnh người già. Còn tôi, tôi thương nó không hết, lý đâu lại ghét bỏ xa cách nó. Đây này bà xem...

Ông đứng dậy, đi lại trước mặt bà hai tay ông vung vẩy trước mặt :

- Tôi đã xếp đặt cho nó cả một chương trình dài hạn. Nó sẽ được thực tập ở công ty Plastic một ít lâu, rồi thay tôi trông coi luôn. Sau này nếu tôi và bà nghỉ ngơi, nó sẽ nắm giữ tất cả việc điều hành ba công ty của mình.

Ông tiếp :

- Hiện giờ việc làm ăn càng ngày càng phát đạt, mình có cổ phần khá lớn trong một số cơ sở khác. Tôi cũng sẽ giao cho nó điều hành nguồn lợi đó.

Ông cười vang, thoải mái :

- Đây, bà nghĩ coi tôi lo lắng cho con như thế nào. Chỉ có họa là điên mới từ chối sự lo lắng của tôi.

Bà Hòa ngồi ngả người vào thành ghế, nhìn chồng bằng ánh mắt không tin tưởng. Bà biết rõ tính nết Cường hơn ông nhiều. Trong gia đình, Cường sống cạnh bà nhiều hơn ông, bà biết rõ con bà nghĩ gì, muốn gì. Và lúc này, Cường không hề để ý tới những điều ông toan tính. Nó đang bận rộn vì chuyện tình cảm của nó. Hôm qua, buổi tối trước khi đi ngủ, Cường đã đến gặp bà. Nói chuyện vãn vơ một lúc, Cường bỗng hỏi bà :

- Tuổi con lấy vợ được chưa, hở mẹ ?

Bà nhìn con : nó đã lớn và chững chạc.

- Có lẽ vừa rồi đấy.

- Vậy con lập gia đình nghe mẹ ?

Cường hỏi dễ dàng như vậy. Mặc dù đã đoán ra, bà vẫn hỏi lại :

- Con muốn lấy ai ?

- Thủy đó mẹ.

- À, Thủy. Con bé ấy ngoan đấy.

Cường cười cười :

- Xinh nữa chứ, mẹ ?

- Ừ, đẹp lắm.

- Mẹ đồng ý không ?

Bà gật đầu. Cường bỗng ngồi thẳng người trước mặt mẹ :

- Mẹ nói với bố hộ con nhé.

Bà cụ mắng :

- Bố mày. Chuyện quan trọng như thế con phải đích thân thưa với bố chứ.

- Con ngại lắm.

- Ngại sao được. Trẻ con chúng mày chẳng biết trước sau gì hết. Có những chuyện mà mình phải giải quyết, không thể nhờ vả ai. Tập làm người lớn đi chứ con.

Cường thở ra :

- Vâng, để rồi con trình bày lại với bố.

- Trưa mai ấy. Nói trong bữa ăn cho tiện.

- Vâng, con xin phép bố mẹ cho Thủy góp mặt bữa cơm này.

Bà cụ hơi do dự . Bà biết tính ông. Ông Hòa không ghét Thủy, nhưng ông cũng không ưa . Nói cho đúng, ông không ưa bất cứ đứa con gái nào ràng buộc con ông vì ông sợ nó sẽ phá hỏng kế hoạch ông đã dự tính cho con.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Cường, bà ôn tồn :

- Ừ , mẹ đã nói với bố là có thể con sẽ mời một vài người bạn.

- Bố có hỏi con mời ai không mẹ ?

- Không. Ông ấy đâu thèm để ý những chuyện đó. Với bố mày, chỉ có bàn việc kinh doanh thì ông ấy mới chú ý đến thôi.

Cường thấy mẹ cúi mặt, da mặt bà trắng bệch. Hai tay bà níu lấy mép giường, ngồi thờ đốc. Cường vội vàng ngồi cạnh bà :

- Bệnh hành mẹ à ?

Bà cụ gạt đầu mệt nhọc. Cường lo lắng:

- Con lấy thuốc nhé ?

- Đừng, mẹ vừa uống. Chỉ nằm một lúc là đỡ.

Cường đỡ mẹ nằm xuống giường :

- Thôi mẹ nằm nghỉ, con đi ngủ nhé mẹ.

Và Cường nhẹ nhàng ra khỏi phòng bà.

Bây giờ nghe ông hân hoan tỏ bày những thu xếp mà ông cho là chu đáo với con, bà cảm thấy hố ngăn cách giữa hai cha con lại sâu thêm. Lúc nào ông cũng chỉ nghĩ tới chuyện làm ăn. Ông quên là cả vợ, cả con ông còn mong muốn những gì khác nữa hơn là chuyện đó.

Bà ướm lời :

- Ông nghĩ tới chuyện cưới vợ cho nó không ?

Ông Hòa đứng sững trước mặt vợ, giọng ngạc nhiên và bức dọc :

- Sao. Lấy vợ à ? Nó không cần lấy vợ sớm như thế.

- Tôi nhớ có lần ông nói ở tuổi nó con nhà người ta đã có vợ, có con.

- Đúng, nhưng con tôi phải khác. Nó phải dành thì giờ vào việc nối gót tôi. Vợ nó sẽ chỉ làm cản trở bước tiến của nó mà thôi.

Bà cụ chán nản :

- Thế ông tính đến khi nào nó mới lấy vợ được ?

- Không lâu đâu . Năm ba năm nữa, độ ba mươi tuổi trở lên là được.

Bà ngồi im. Vậy là Cường gặp trở ngại rồi. Bà lo ngại nghĩ đến sự va chạm sẽ xảy đến trưa nay giữa hai cha con về việc này. Lại có đứa con gái ngồi đó nữa. Bà thấy mình cần nói ra vài ý kiến :

- Theo tôi ông nên cho nó làm theo ý nó, tốt hơn.

Ông Hòa ngồi xuống cạnh bà, đốt thuốc trong cái pipe lớn :

- Bà muốn nói gì. Lúc nào tôi chẳng để nó làm theo ý thích? Tôi chỉ hướng dẫn đường hay lẽ phải cho nó theo thôi.

- Nếu nó muốn lấy vợ thì sao ?

Bà nhìn ông chờ đợi. Ông cụ vung cái ống vố :

- Thì cho nó lấy. Muốn lấy ai thì lấy, tôi đâu có cấm ?

Bà chưng hửng. Vậy là sao, ông vừa mới nói... Ông cụ tiếp :

- Nhưng cần chậm mấy năm, để có đủ thời giờ học hỏi rồi thay thế tôi. Khi nó lập gia đình, nó phải là chủ nhân ông, không thể là một thằng đi làm mướn.

Bà cụ e dè :

- Hình như nó muốn học nữa.

- Học gì ?

- Học về... ngoại giao gì đó.

- A, Tham vụ ngoại giao, cái chuyện vợ vẫn ấy, tôi đã bảo nó bỏ ý định đó rồi.

- Nhưng...

- Nó chưa dứt khoát chứ gì, nhưng nó sẽ thay đổi ý kiến mà. Bố con thì có chuyện gì mà chẳng giải quyết xong ?

Giọng ông đầy tự tin, đầy quả quyết. Bà Hòa thì không mấy may tin như vậy.

Ông Hòa choàng tay ôm vai bà :

- Thôi, mấy chuyện đó để cha con tôi bàn với nhau, bà biết làm gì cho mệt. Chỉ nên uống thuốc đều đặn và nghỉ ngơi cho khỏe là tốt nhất.

Bà Hòa tủi thân, ngồi im. Bà bị coi như nhân vật phụ trong gia đình. Chồng thì coi bà chỉ là một người nội trợ không hơn không kém. Con thì đã lớn quá, đến mức sống ở ngoài nhiều hơn trong nhà, nói gì đến chuyện mong mỏi nó quanh quẩn dưới gối mình như lúc xưa còn bé? Bà trở thành lặng lẽ như cái bóng, tìm vui trong công việc vặt và than thở dấu diếm với vài người giúp việc trong nhà.

Ông Hòa bóp nhẹ trên vai vợ. Bà gầy và thịt mềm nhão, đầy yếu đuối và bệnh hoạn. Ông thấy tội nghiệp người vợ đầu gối tay ấp thời son trẻ. Ông vẫn yêu thương và chung thủy với bà đấy chứ, dù bây giờ tình yêu lắng xuống. Dù bây giờ tình yêu biến thái thành tình thương, hay tình nghĩa. Dẫu sao, bà vẫn là người " cần có một cách tự nhiên " ở cạnh ông hàng ngày cho ông thấy mình nắm quyền uy tuyệt đối dưới mái gia đình. Bà là chứng minh cho giá trị những mệnh lệnh của ông ban ra.

Ông nói bằng giọng ôn nhu mà bà ít khi được nghe :

- Khi con mình đủ sức nổi nghiệp ,tôi và mình sẽ tha hồ ngồi nghỉ. Tôi sẽ đưa bà đi đó đây để giải trí cho hết quãng đời già.

Ông cười vui vẻ :

- Bà bằng lòng chứ ?

Bà gật đầu:

- Tôi cũng mong thế, nhưng sợ chẳng đi đâu xa nổi. Bệnh tật thế này...

Ông gật khẽ :

- Bệnh tật... bà phải quên đi một lúc chứ. Cứ nghĩ tới cũng đủ buồn rầu mà chết. Thôi, quên cái bệnh bất trị đó đi mà vui với con. Bà xem lại thức ăn, còn tôi sang văn phòng soạn ít giấy tờ lát nữa cho thằng Cường nó coi. Cam đoan xen xong là nó mê nghiệp kinh doanh của bố nó liền.

Ông cười cười bỏ đi. Bà Hòa chậm chạp đứng dậy. Đột nhiên bà thấy mắt hoa lên và ngực trái buốt nhói khó tả. Bà vội vã nằm vật ra ghế Salon, hai tay ôm chặt lên ngực. Hơi thở bà khò khè và mắt bà trợn ngược, miệng há ra.

Cơn đau làm bà lịm đi một lúc, nhưng trong lúc đó đầu óc bà vẫn tỉnh táo. Bà nghĩ :

- Lạy trời cho con đủ sức khỏe để chung vui với con trai con hôm nay. Rồi sau đó có đau đớn đến mấy con cũng cam lòng chịu đựng...

Bà nằm như thế, thất bớt đau dần, cho đến khi tiếng xe quen thuộc của Cường về ồn ào trước cửa nhà.

Chương

10

Cường đưa thủy ghé nhà Ngọc trước khi về nhà chàng. Ngọc đã trang điểm xong, thấy hai người đến chạy ra đón :

- Trời ơi chị Thủy. Đẹp quá chừng.

Thủy tát khẽ lên má Ngọc :

- Nịnh nữa. Anh em có khác, tán y hết nhau.

Ngọc vênh mặt :

- Chị nói oan Ngọc rồi. Tuy anh em nhưng Ngọc là con gái thì đâu phải tán ai, nịnh ai. Tại chị đẹp thật chứ bộ.

Ngọc nhìn Thủy chăm chú rồi tiếp:

- Nhưng dạo này chị gầy hơn trước nhiều đấy nhé.

Thủy gật đầu :

- Ừ, mình gầy thật.

- Tại "gạo" chứ gì.

Thủy cười nhẹ :

- Không phải thế. Mình đau vặt hoài, nhưng bác sĩ không tìm ra bệnh. Họ bảo mình mắc bệnh... yếu sức và cho uống thuốc bổ, bắt tĩnh dưỡng nghỉ ngơi . Loạn không chứ ?

Ngọc nắm tay Thủy dắt vào, Cường đi sau hai người, lắng nghe hai cô gái cười đùa khúc khích.

- Người học thi, người đi làm nuôi gia đình được khuyến nghỉ ngơi thì có khác gì bảo... tự tử cho xong.

Ngọc đùa. Thủy gật đầu :

- Bởi vậy mình mới ra có sự này. Càng ngày càng gầy đi.

Ngọc nheo mắt :

- Gầy nhưng đẹp chết người. Anh Cường của em hẳn là mê chị như điều đồ.

Thủy cười, cấu nhẹ vào lưng Ngọc. Ngọc nói tiếp :

- Chứ không à. Chẳng thế mà ông ấy quyết định kéo em đến nhà với chị cho có bạn và để tăng cường lực lượng ủng hộ anh ấy.

- Ủng hộ gì ?

- Để ông Cường thuyết phục bác trai cho học Ngoại Giao và thuận cho anh ấy cưới vợ cuối năm nay... Chị thích nhé.

Nói xong Ngọc cười khúc khích. Thủy cười theo nhưng trong lòng thoáng chút căng thẳng. Bữa cơm trưa nay coi bộ nhiều gay gắt. Sự hiện diện của Thủy ở đó có thể là điều hay mà cũng có thể là điều rất dở. Nhưng Thủy không biết làm cách nào để dừng đánh cuộc với những may rủi ấy.

Thủy nói khẽ :

- Mình lo lo.

Ngọc gật nhẹ :

- Lo gì, có em.

Thủy phì cười :

- Có cô thì được gì ?

Ngọc vênh mặt :

- Bác trai thương em lắm, thế nào bác cũng nghe em khi em đưa ý kiến...

Cường xen vào :

- Tôi nhờ cô đến hôm nay vì thế.

Ngọc làm bộ giận dỗi :

- Chứ không phải anh có lòng tốt mời em dự bữa tiệc khao anh thi đậu à ?

Cường lắc đầu , thản nhiên :

- Không. Hôm nay là cơm gia đình do bác tổ chức, không phải anh.

- Bao giờ anh tổ chức ?

- Anh không làm gì cả. Việc ấy không có gì quan trọng hay đặc biệt đến độ phải làm đình đám...

Ngọc sụ mặt :

- Nhưng đó cũng là chuyện vui mừng của anh chứ ?

Cường giơ tay :

- Đúng. Anh sẽ rủ hai chị em đi chơi phố ăn quà hay đi xi nê. Nhưng anh không tổ chức linh đình gì cả.

Thủy nhìn Cường âu yếm :

- Anh lúc nào cũng nói ngang. Thi đấu thì vui, tổ chức nọ kia là thường. Có gì mà phải nghĩ xa xôi thế này, thế khác...

Ngọc nói to :

- Em mà thi đấu thì lại thích làm to chuyện để được mọi người chia sẻ niềm vui với mình.

- Họ vui vì được mời ăn đấy chứ.

Cường đùa. Thủy lườm chàng :

- Thôi xin ông. Lúc nào cũng giọng đó.

Ngọc quay sang Cường :

- Để em thay quần áo rồi mình đi.

Cường bảo :

- Cứ thong thả. Mới mười một giờ , mình về bây giờ thì sớm quá.

- Đến tiếp tay bác gái chứ ?

- Cơm thường, gì mà phải tiếp. Vả lại có mấy người giúp việc cho cụ rồi.

Cường nhìn Thủy :

- Hai chị em ngồi đây chơi, anh vào thăm chú thím một chút đã.

Cường bước đi, Ngọc nhìn theo chàng và nói với Thủy :

- Anh ấy lễ phép kỹ lắm chị . Mỗi lần đến đều vào chào và nói chuyện với bố mẹ em. Hai cụ thích lắm.

- Ông Cường khéo còn hơn đàn bà, Ngọc nhỉ.

Ngọc gật đầu :

- Bố em cũng nói thế. Anh ấy biếu bố mẹ em quà bánh luôn và thường dắt tụi em đi chơi. Anh Cường nói, tiếc không có anh em để vui vầy suốt ngày như tụi em.

Thủy chép miệng :

- Nghĩ cũng tội ông ấy.

Ngọc hồn nhiên :

- Mai một anh chị lấy nhau rồi chắc anh ấy sướng lắm. Được người vợ vừa đẹp vừa ngoan như chị là điều ai cũng mong ước.

Thủy cảm động, quay đi để che dấu sự thẹn thùng làm hồng đôi má. Ngọc kéo Thủy ngồi xuống chiếc ghế dài bằng gỗ kê ở hiên nhà. Hai chị em thủ thỉ nói chuyện.

Thủy nói :

- Mình ngại ghê.

- Chuyện gì hở chị ?

- Thì vụ ăn cơm trưa nay này.

- Có gì đâu ?

- Mình sợ bị lôi kéo vào chuyện...

- Hẳn nhiên rồi. Chị và anh Cường là vai chính thì ở ngoài cuộc sao được.

- Mình không muốn mọi người hiểu lầm là mình xui anh Cường điều nọ , điều kia. Thủy sợ nhất như vậy. Việc đó sẽ khiến gia đình Cường ác cảm với mình.

Ngọc gạt đi :

- Làm gì có chuyện đó. Bác gái quý chị lắm mà.

- Thủy ngại ông cụ.

- Bác trai có khó tính, nhưng em tin bác không cản trở việc hôn nhân của con trai cưng đâu. Thi đậu, lấy vợ rồi đi học để có tương lai, địa vị là chuyện vui mừng cả chứ.

Nói thế nhưng Ngọc nghĩ khác. Cường đã tâm sự cho Ngọc nghe những nỗi khó khăn chàng đang gặp. Ông cụ là người độc đoán và muốn mọi người phải nghĩ như mình, làm như mình, không ưa thấy bị chống đối.

Thủy ngồi im. Ngọc nói sang chuyện khác :

- Chị sắp thi chưa ?

- Tháng tám. Mình học cũng khá chăm mà sao chữ nghĩa không vô. Nản ghê.

Ngọc cười cười :

- Khi có người yêu thì hay phân tâm. Lấy chồng quách là xong.

Thủy hỏi :

- Đức dạo này ra sao ?

- Vẫn lính thú phương xa, chị ạ.

- Lên Trung úy chưa ?

- Chưa. Hình như cũng sắp lên rồi thì phải.

- Tất cả chỉ thu gọn trong chữ "quách". Lấy quách, bỏ quách, thôi quách.. nghe nản quá.

Cả hai cùng cười. Có một nỗi gì mênh mang đang dậy lên trong lòng hai người con gái. Số phận. Y như một xếp đặt bất di bất dịch cho tất cả, không riêng một ai. Cứ thế mà theo. Cứ vậy mà đi tới với thời gian, không làm gì khác hơn được.

Cường từ trong nhà trở ra. Thủy hỏi :

- Thăm hỏi... chú thím rồi chứ ?

Ngọc tủm tỉm cười :

- Trông mặt thì biết. Có vận động hai cụ không ?

Cường nhăn nhó :

- Chú tán thành chuyện anh, nhưng không chịu nói giúp. Cụ bảo :

- Tính bố mày ngang phè phè, chớ nó cũng phải ngán. Tao chẳng dại gì tới nói rồi nghe ông ấy chửi là già mà dại...

Cả ba phì cười. Ngọc nói :

- Vậy chứ rồi bố em lại đến nói hộ anh cho xem. Tính ông vậy đấy.

Cường nói :

- Sửa soạn đi đi. Chắc ở nhà đã xong, chờ tụi mình về.

Thủy hỏi khẽ :

- Có đông không anh ?

Cường lắc đầu :

- Có ai đâu. Bố mẹ, anh và hai cô thôi.

Ngọc ngạc nhiên :

- Bác cũng không tổ chức gì à ?

Cường nhăn nhó :

- Có, nhưng cụ tính làm hôm khác, với đông đủ đại diện ba công ty cụ làm chủ. Khiếp quá.

Ngọc nhún vai trêu :

- Cái gì anh ghét thì bác làm cho anh.

Cường tuyên bố :

- Đó là điều khiến cho cha con khó có thể xích lại gần nhau.

Ngọc tiếp :

- Và anh càng nhích xa bác bao nhiêu thì lại càng xích lại gần chị Thủy bấy nhiêu.

Thủy cười nhăn nhó :

- Đây, chưa gì tôi đã mang tiếng rồi.

Ngọc xì một tiếng :

- Ăn thua gì. Yêu là chấp nhận hết. Chị yên chí. Em sẽ đứng về phe chị , ủng hộ hai người hết mình.

Thủy nói :

- Ngọc tính làm gì ?

- Em sẽ thừa với bác, anh chị bàn nhau nếu hai bác không thuận các yêu sách của anh chị, hai người sẽ ra đi theo tiếng gọi của con tim, xây tổ ấm ở một chân trời xa lạ...

Cường rên lên :

- Cha mẹ ỏi . Cô theo đoàn cải lương nào vậy ?

- Chả đoàn nào cả. Cải lương và cuộc đời là một.

- Và cuộc đời nhiều lúc còn bi thảm hơn cả cải lương nữa, phải không Ngọc ?

Cường tiếp. Ngọc gật gù :

- Đúng quá.

Ba người cười vui. Cường dục :

- Thôi ra xe đi kéo về trễ ông cụ lại nhăn bây giờ.

Chương

11

Khi Cường và hai cô gái bước vào phòng khách, ông Hòa đang làm ra vẻ chăm chú đọc tờ báo mới. Ngọc chào:

- Bác ạ.

Thủy lí nhí chào theo :

- Bác ạ.

Ông Hòa thông thả buông tờ báo nhìn lên :

- Chào cô. À, con Ngọc đấy hở . Bố mày đâu sao không đến chơi ?

Ngọc nhìn Cường mỉm cười. Cường nói :

- Con xin phép chú thím cho Ngọc đến chơi và ở lại ăn cơm trưa nay với gia đình mình.

ông cụ cười ồn ào :

- Ừ. Trưa nay ăn cơm gia đình thôi. Bố sẽ tổ chức một bữa khao long trọng để giới thiệu cậu với mọi người.

Cường nắm tay Thủy, nói với bố :

- Con mời Thủy cùng dự hôm nay.

Ông cụ ừ một tiếng thản nhiên rồi đứng lên :

- Nào, mình sang phòng ăn là vừa. Mẹ con đã làm xong từ lâu.

Ông cụ đi trước, mọi người theo sau. Ngọc nắm tay Thủy kéo đi như dắt trẻ con. Vào tới phòng ăn, Thủy thấy mẹ Cường đã ngồi chờ ở bàn. Bữa cơm gia đình mà thật thịnh soạn làm Thủy càng thấy mình e dè, ngại ngùng trước mọi người.

Bà cụ đơn đả :

- Các con đây à. Nào ông ngồi vào cho chúng nó ăn kéo đỏi.

Giọng bà cụ thật hiền hậu làm Thủy cảm động. Bà cụ bảo Thủy ngồi cạnh bà, đối diện Cường, Ngọc đến ngồi cạnh Thủy.

Ngọc luôn miệng hỏi thăm bố mẹ Cường. Nàng muốn gây bầu không khí thân mật cởi mở cho mọi người hầu giúp Thủy đỡ ngượng ngùng. Ông cụ có vẻ vui, cười nói luôn miệng. Thủy để ý thấy mẹ Cường hình như mệt mỏi và bà đang gắng sức rất nhiều.

Trong bữa cơm ông cụ chỉ nói đến những chuyện làm ăn ở sở , khen người này, chê người kia. Ông hỏi ý kiến Cường về một số vấn đề mà Cường không hề chú ý đến từ trước tới nay. Cường hơi khó chịu nhưng chàng cố gắng làm vừa lòng bố với hy vọng nhờ đó ông sẽ dễ dãi với chuyện của chàng và Thủy.

Gần tàn bữa cơm, ông cụ vào đề :

- Cậu nghĩ kỹ về ý kiến của bố rồi chứ ?

- Dạ.

- Bằng lòng phải không ?

Cường ngập ngừng:

- Con chưa nhất quyết thế nào cả. Con định thưa với bố cho con học lên...

Ông cụ cười lớn :

- Ừ . Học lên là điều tốt chứ sao. Cậu có thể học tiếp cao học, nhưng vừa học vừa khởi sự lo chuyện giúp bố được chứ ?

Cường thông thả :

- Ý con muốn học về Ngoại Giao...

Giọng ông cụ đổi khác và Thủy có cảm tưởng không riêng gì nàng mà những người kia đang cùng chú ý đến câu chuyện với ít nhiều căng thẳng :

- Bỏ ý định đó đi. Bố không bằng lòng cậu theo học một ngành chẳng giúp ích gì cho bố hết cả. Cậu thử nghĩ xem, bố đã đem bao tâm huyết, sức lực để gây dựng cơ nghiệp này. Bố chỉ có mình cậu là con một, bố lại trông cậy bao nhiêu vào sự giúp đỡ của cậu để bố nở mày nở mặt. Vậy cậu phải làm sao xứng đáng với sự trông cậy của bố chứ ?

- Nhưng thưa bố, con thấy con không có năng khiếu về nghiệp kinh doanh. Con sợ con sẽ thất bại.

Ông cụ gạt phắt :

- Năng khiếu không quan trọng bằng thiện chí, nhiệt tâm và kinh nghiệm. Bố sẽ dạy cho cậu những kinh nghiệm bản thân của bố, chỉ cần đòi hỏi cậu có hai thứ kia.

- Con không thấy yêu thích ngành ấy, con sợ sẽ không có đủ hai đức tính mà bố mong muốn ở con.

Ông cụ nhìn thẳng vào mặt con trai :

- Cứ thử bắt tay vào xem đã. Con có dư thời giờ và phương tiện để trải nghiệm khả năng. Cả ba cơ sở kinh doanh đều là của bố. Con muốn thử thách bất cứ lúc nào cũng được.

Cường ngồi im. Ông cụ tiếp :

- Nhưng bố muốn cậu càng bắt tay vào công việc sớm chừng nào càng lợi chừng đó. Trong nghiệp kinh doanh, không nên bỏ lỡ dịp may và phí phạm thời giờ.

Cường cúi đầu trên bát cơm. Nói gì bây giờ. Chàng không muốn bữa cơm trở thành ngọt ngào, không muốn cha chàng nổi giận. Nhưng trước sau gì cũng phải đương đầu với những vấn đề ấy, không cách nào khác được.

- Con xin bố một cơ hội.

- Cơ hội gì ?

- Tạo dựng cho con một sự nghiệp.

Ông cụ kêu lên :

- Thì đấy . Bố giúp cậu một cơ hội bằng vàng.

- Con muốn tự tạo dựng lấy, theo ý con và bằng sức của con.

Ông cụ chìa hai tay ra trước mặt :

- Tuổi trẻ lạ thật. Cứ tưởng như mình có sức lấp bể dời non mà không cần tới sự tiếp tay của người khác. Cậu nói với bố lần này là lần thứ mấy rồi ?

Cường cố gắng bình tĩnh để thuyết phục bố :

- Con rất ham thích ngành mà con lựa chọn. Theo ngành Ngoại Giao con tin là con sẽ thành công. Nếu bố chấp thuận giúp con cơ hội để tự do theo đuổi, con tin con sẽ thành công dễ dàng. Trong lãnh vực chuyên môn của bố con mù tịt không hiểu biết, không ham thích, con sợ...

Ông cụ nhìn trừng trừng vào Cường :

- Nói đi nói lại cậu vẫn giữ nguyên ý kiến trẻ con, nông cạn đó. Bố không bằng lòng chút nào. Bố tin đó không phải ý kiến của con mà là của người khác.

Thủy giật mình. Ông cụ định ám chỉ gì vậy ? ông muốn nói nàng là người đã khiến Cường chống đối ông chăng? Nàng cúi gằm mặt y như mình phạm lỗi, cố gắng lắng nghe từng tiếng động. Bà cụ và Ngọc vẫn im lặng ngó hai bố con đối diện nhau. Cường nhìn thẳng vào bố, hai cha con ngồi như vậy trong một phút. Rồi Cường nói :

- Đó là ý kiến của con. Hoàn toàn của con.

Bà cụ xen vào câu chuyện một cách vụng về.

- Ai mà xui nó, ông. Con nó lớn rồi, nó tự nghĩ được chứ.

Ông cụ lạnh lùng :

- Bà cho tôi nói chuyện.

Cường bất mãn. Bố lại có giọng độc tài rồi. Chàng mạnh dạn :

- Con cũng cần xin ý kiến của mẹ. Đây là chuyện quan hệ cả đời con, mẹ có thể giúp con những ý kiến này...

Ông cụ bật lên vào tiếng cười nhạt. Bà cụ lấy hết can đảm nói thêm :

- Hai cha con để thông thả bàn lại xem.

- Tôi muốn nó dứt khoát trong lần này.

Ông cụ chặn lại. Cường cũng nói :

- Vâng , con cũng xin thưa với bố ngay bây giờ những dự tính của con về tương lai.

- Tốt.

Ông cụ gằn giọng. Ông liếc xéo về phía hai cô gái :

- Tuy rằng chuyện riêng gia đình nhưng cứ nói, mọi người ở đây đều nên biết.

Ngọc thấy rõ sự bất lực của nàng lúc này. Câu chuyện quan trọng quá mức nàng tưởng khiến Ngọc cũng sợ hãi không dám xen vào. Vai trò nàng định đóng là làm cho không khí nhẹ nhàng cởi mở, quả thật đã thất bại.

Bà cụ rụt rè :

- Theo tôi, hai cha con nên thu xếp từng giai đoạn. Trước hết là để Cường.. nghỉ ngơi ít lâu. Nó vừa thi cử vất vả xong. Rồi Cường xem xét công việc làm ăn của bố để biết, xem có thích hợp không. Đồng thời Cường...

Ông cụ gắt lên :

- Bà nói dông dài cái gì vậy ? Cùng một lúc mà bảo nó theo đuổi hai ba thứ khác nhau làm sao được ?

- Thì để cho nó tìm hiểu trước đã. Và chẳng Cường cũng còn những chuyện khác cần tính tới nữa. Nó lớn rồi...

- Thì nó lớn rồi, ai chẳng biết?

- Có thể là nó muốn .. lập gia đình lúc này. Sao không bàn chuyện đó ?

Thủy rùng mình, lạnh toát cả người. Cường nhìn mẹ nửa âu lo, nửa biết ơn.

Ông cụ làm bộ ngạc nhiên :

- Có chuyện đó nữa à ?

Bà cụ nhìn ánh mắt Cường, lòng thương con khiến bà cả quyết :

- Con nó nói với tôi...

- Sao ?

- Nó muốn lập gia đình cuối năm nay.

Ông cụ ngồi im. Cái im lặng ấy thật là khác thường khiến mọi người nín thở. Trong ánh sáng dịu dịu của căn phòng Cường thấy mặt cha lúc như đỏ lên, lúc như trắng mét. Ông buông đũa, ngồi dựa lưng vào thành ghế. Một lúc lâu ông nói :

- Tôi đã nói nhiều lần, với con tôi cưới vợ bây giờ là quá sớm. Nó chưa làm được gì cả. Nó muốn lấy ai thì lấy, nhưng chưa phải là lúc này.

Bà cụ ngập ngừng :

- Nó lớn rồi chứ ?

- Bà nói đi nói lại câu đó mãi, nghe sốt ruột. Tôi muốn ba bốn năm nữa nó hãy nghĩ tới chuyện lấy vợ. Bây giờ thì đừng bàn tính gì cho phiền.

Cường ngồi im, chàng cảm thấy như mình bị nghẹt thở. Không còn gì để nói, không còn gì để trình bày nữa. Cha chàng đã làm tổn thương nặng nề và ông coi chàng không khác gì một công cụ . Chàng buông đũa, đứng lên :

- Mời bố mẹ xơi cơm, con xin đủ.

Bà cụ lo lắng nhìn con, mặt bà xanh mét :

- Ăn no đã nào. Từ từ rồi tính...

- Con ra rửa tay.

Cường nhìn về hai cô gái gật đầu như xin lỗi, rồi bỏ ra khỏi phòng. Ông bố cũng ngồi im, hai tay đặt trên bàn, mắt nhìn thẳng. Mọi người không ai cử

động, không khí ngột ngạt dễ sợ. Thủy co rút người như con tôm bị nướng trên bếp lửa. Ông cụ bỗng đằng hắng một tiếng lớn làm Thủy giật nảy mình ngẩng lên nhìn. Nàng thấy cha Cường nhìn mình trừng trừng, ánh mắt đầy ghét bỏ. Ông bảo :

- Này cô.

Thủy dạ một tiếng nhưng tiếng nói mắc cứng trong cổ họng, không thốt thành lời. Nàng đành giương cặp mắt nhìn ông ngỡ ngác và sợ hãi. Thủy thấy Ngọc thò tay qua bóp chặt trên đùi mình.

Ông cụ gằn giọng :

- Tôi nghĩ thằng Cường chống đối tôi là vì cô Tôi nghĩ nó đi theo những dự tính xa vời nông cạn đó là do cô. Cô đã "chỉ bảo " cho nó, tôi có nên cảm ơn cô không ?

Bà cụ lên tiếng, thảng thốt :

- Ông...

Thủy cũng bật lên :

- Thưa bác, không phải con...

Ông cụ đưa tay phác một cử chỉ ngăn lại. Ông tiếp :

- Cha con tôi xung đột chắc chắn phải do một nguyên cơ bên ngoài thúc đẩy...

Giọng ông chì chiết mỉa mai :

- Cô làm phiền tôi. Cô làm cản trở công việc của tôi và làm hại tương lai của thằng Cường...

Tai Thủy ù đi và cơn tức tối, buồn phiền bùng dậy làm Thủy ngây ngất cả người . Nàng đưa ngón tay lên miệng cắn và bật khóc. Ngọc hốt hoảng choàng tay qua vai Thủy :

- Chị Thủy...

Thủy đứng vụt lên :

- Thưa bác, bác đã trách oan con. Con không hề dính líu gì đến chuyện của anh Cường. Bác mắng thì con xin chịu, nhưng con không có lỗi gì. Nếu bác nghĩ là vì con, con xin hứa từ nay không bao giờ làm phiền bác và anh Cường nữa.

Mẹ Cường ngồi lặng trên trên ghế. Bà ngộp thở và run rẩy toàn thân. Bà nghĩ nếu bà mà cử động mạnh lúc này hẳn sẽ ngã lăn ra ngất xỉu.

Thủy gỡ ra khỏi tay Ngọc :

- Con xin phép hai bác trở về nhà con bây giờ.

Nói xong Thủy bước khỏi ghế, vội vã chạy ra cửa phòng. Cường vừa bước vào, thì Thủy cũng vừa ra tới. Hai người suýt va vào nhau.

Cường ngạc nhiên :

- Đi đâu thế Thủy ?

Gương mặt chan hòa nước mắt của nàng và tiếng nức nở của Thủy làm Cường giật mình.

- Chuyện gì thế ?

Thủy lắc đầu đẩy Cường sang bên chạy vụt đi. Cường ngẩn ngơ :

- Ngọc, chuyện gì vậy ?

Ngọc chạy theo Thủy :

- Để em lo cho.

Cường bước đến gần mẹ, run giọng :

- Mẹ...

Ông cụ cười gằn :

Mặt Cường tái mét, chàng nhìn bố như nhìn một người xa lạ, đầy oán trách. Cường xoay lưng định bước ra cửa . Ông cụ quát :

- Ở đó, tao chưa nói hết.

Cường lạc giọng :

- Con xin bố để khi khác.

Ông cụ xô ghế, đứng dậy. Ly nước trên tay ông run bắn lên:

- Giỏi. Mà dám vô lễ với tao phải không ?

Cường bước gần tới phía cha để ra cửa, giọng lạnh lùng :

- Con không có gì để nói thêm lúc này.

Ông cụ gầm lên :

- Đồ mất dạy.

Ly nước trên tay ông bất ngờ ném thẳng vào mặt Cường. Đứng gần, tuy đã phản ứng thật nhanh nhưng Cường vẫn không tránh khỏi. Chiếc ly đập mạnh vào mí mắt trái của chàng làm rách một vết dài. Máu tuôn ra ướt đỏ cả má Cường. Trong lúc chàng choáng váng cả mặt mày, loạng choạng, hai người đàn ông cùng nghe thấy một tiếng kêu khủng khiếp. Tiếng kêu của

một người bị bóp cổ, đang dần chết. Họ cùng hoảng hốt quay lại. Tiếng loảng xoảng vang lên khô khan ghê rợn. Bà cụ ngã ngửa người trên mặt đất, một tay nắm chiếc khăn bàn ăn kéo lê xuống đất. Bát chén rơi xuống đất vỡ ngổn ngang. Cường chạy vội lại và ông cụ đến gần, cúi xuống. Mắt bà Hòa trợn ngược, miệng há hốc, tiếng khò khè yếu ớt vang lên đứt quãng. Cường run rẩy bỗng mẹ lên, đặt nằm dài trên chiếc divan ở góc phòng. Người mẹ run bần bật, xám ngoách.

Cường nhìn mẹ và thấy bà khác hẳn mọi lần. Mắt bà bất động và bà đã im lìm. Cường biết là vợ phương cứu chữa.

Cường ngẩng lên. Chàng bắt gặp cha chàng đang khom người cúi xuống, run rẩy, ánh mắt kinh hoàng. Người cha thấy trên gương mặt đẫm máu, đôi mắt đứa con trai đầy oán hận và tuyệt vọng...

Chương

12

Tuân hỏi Tùng.

- Con bé ngủ rồi à, cậu Tùng ?

Tùng gật đầu :

- Dạ, thưa anh. Thủy mới chợp mắt xong.

Tùng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Tuân, buồn rầu :

- Thủy càng lúc càng gầy anh ạ . Cứ tình trạng này không hiểu rồi sẽ ra sao ?

Tuân thở dài :

- Tôi cũng không biết làm sao hơn. Đó chỉ là thứ bệnh kiệt quệ về tâm hồn lẫn thể xác. Suốt sáu tháng nay Thủy nó lúc đau lúc đỡ, nhưng không có dấu hiệu gì cho thấy là nó khỏi hẳn được.

Tuân châm điếu thuốc. Trong vùng tranh tối tranh sáng của căn phòng, Tùng thấy những nếp nhăn hằn rõ trên trán người anh lớn của Thủy. Chàng thở hắt ra, buồn bã. Tuân hít một hơi dài đầy khói rồi thổi thành luồng trước mặt :

- Gia đình tôi đến hồi xuống dốc. Gặp toàn chuyện không may. Tôi làm ăn thất bại, gần sạch cả vốn liếng. Bà cụ tôi đau ốm vì con gái... Ốm đau. Con Thủy thì như vậy đó.

Tuân ngừng một chút rồi tiếp :

- Con Loan muốn bỏ học để ở nhà săn sóc gia đình, ông Thái đòi đi lính. Cậu tính có chán không ?

Tùng ngồi im, nét mặt đầy cảm thông. Tuân tiếp :

- Tôi đã bán một nửa khu vườn nhà lấy tiền chạy chữa cho con Thủy, và để cố gắng xoay sở làm ăn trở lại. Cậu thấy đó, chỉ độ cuối tháng này người mua đất sẽ xây lên một cái xưởng đứng sừng sững cạnh nhà tôi, coi nản không chịu được.

Tùng nhìn qua cửa sổ hông nhà. Khu vườn lúc này trông thật xác xơ Cây cối ủ rũ tàn úa, cây xoài rụng lá trơ cành. Mấy cây ổi sắp chết khô Các chậu cây Nguyệt Quế không lớn nổi. Chỉ còn cây Ngọc Lan vẫn đầy lá xanh nhưng không buồn nở hoa. Thủy đau ốm, không ai chăm sóc vườn cây mà cũng chẳng ai còn lòng dạ nào lo lắng đến loài cây cỏ đó nữa.

Giữa khu vườn một hàng cọc sắt phân chia ranh giới. Hàng kê gai xa lạ và lạnh lùng cắt đôi khu vườn rộng thênh thang một cách tàn nhẫn. Tùng thấy mũi lòng. Chàng hỏi Tuân :

- Họ định mở xưởng làm gì vậy anh ?

- Hình như sửa chữa xe hơi.

Tùng nghĩ tới hẻm nào không xa, bên đó sẽ mọc lên một cơ xưởng lợp tôn kín mít. Tiếng máy móc, búa kìm phá tan những êm ả dễ thương của khu vườn. Dầu nhớt loang lổ đầy mặt đất. Tất cả sẽ thay đổi và không còn gì đẹp, thơ mộng nữa hết. Cảnh vật chung quanh sẽ đổi thay, tang thương theo sự suy tàn của con người, như một định luật tương đồng.

Nhưng lúc này ngôi nhà vẫn còn trong im lặng, chỉ có tiếng chim chóc chiêm chiếp kêu đâu đó trong buổi chiều tàn nắng. Tùng hỏi :

- Anh có những dự tính gì mới chưa anh ?

Tuân hỏi lại :

- Cậu hỏi về gia đình tôi hay về công việc làm ăn của tôi ?

- Cả hai.

Tuân thông thả :

- Tôi muốn đưa mẹ tôi và con Thủy lên Đà Lạt ở với bà chị họ một thời gian may ra hai người có khỏe hơn chẳng. Nhưng bà cụ không chịu đi, viện đủ lý lẽ. Còn con Thủy thì vô ý kiến.

Tôi định Thủy đi xong rồi giao cho con Loan , thằng Thái coi nhà săn sóc mẹ, rồi tôi thử thời vận chuyển khác xem có phục hồi lại được không ?

Tuân chép miệng :

- Tôi chưa bao giờ thất bại nặng nề như lần này. Chung quy chỉ tại tin người.

Tùng góp :

- Nghiệp kinh doanh đầy tính toán...

- dĐúng thế. Phải mưu mô, xảo quyệt, tàn nhẫn và có gan mới khá được. Tôi chưa đủ các tính đó.

Tùng nhìn Tuân thấy buồn. Anh có vẻ bất mãn và uất ức. Có thể Tuân đã bị người lừa gạt trong công việc kinh doanh. Với kinh nghiệm đắt giá, Tuân sẽ trở thành một người tâm tính khác ? Một người như Tuân vừa nói : mưu mô, xảo quyệt, tàn nhẫn và gan lỳ.

Tuân nhìn Tùng :

- Nếu tôi đi xa, mong cậu thỉnh thoảng tới thăm dì mẹ và các em cho nhà bớt vắng.

Tùng sốt sắng :

- Vâng, em sẵn sàng :

Tùng nghe lòng êm ả. Chàng được coi như một người trong gia đình, được tin cần. Từ mấy tháng nay, khi Tùng trở lại thăm thì Thủy đã đau nặng. Tuân được tin trở về thăm em, đưa vào bệnh viện với số tiền còn giữ được sau cuộc kinh doanh thất bại.

Các bác sĩ thay nhau săn sóc cho Thủy. Đây là một tâm bệnh, ông bác sĩ già nói với Tùng và Tuân cùng mọi người trong gia đình :

- cô ấy bị uất ức hay phiền muộn lo nghĩ quá mà sinh bệnh. Lại thêm cơ thể yếu đuối nên không chống chọi được. Đó là tình trạng kiệt quệ về tinh thần lẫn thể xác. Tây nó gọi là...

ông bác sĩ nói ra một tên bệnh dài. Từ hôm ấy mọi người thay nhau canh Thủy, bên giường bệnh. Sau hai tháng bác sĩ cho Thủy về nhà vì đã qua tình trạng nguy hiểm. Hàng ngày Tùng dành một khoảng thì giờ tới săn sóc Thủy. Chàng không hỏi, nhưng đoán chắc có chuyện rắc rối giữa người con gái chàng thương yêu với tên sinh viên Luật . Loan có kể cho Tùng nghe vài chi tiết về chuyện hai người ấy :

Tuân hỏi :

- Dạo này cậu có bận lắm không ?

Tùng đáp :

- Cũng thường anh ạ . Em vẫn đi học và đi làm thêm buổi tối, một tuần ba lần.

- Vất vả đấy chứ ?

- Em kèm trẻ cho vui vậy thôi. Thịnh thoảng lại về Long Xuyên thăm gia đình và lo việc giấy tờ học hàng ở dưới đó.

- Các cậu chịu khó vậy rất tốt. Mai sau cuộc sống đỡ vất vả, gian nan nhờ mình đã kinh nghiệm và tháo vát.

Tuân nói như khuyên đưa em và Tùng nghe một cách ngoan ngoãn. chàng cảm thấy mình còn trẻ dại nhiều so với người đàn ông lịch lãm ngồi trước mặt.

Tuân đứng dậy :

- Cậu ở chơi. Tôi ra phố mua thuốc cho bà cụ và cô Thủy.

Tùng ngồi im nhìn theo Tuân khuất hút sau cánh cổng.

Chương

13

Trời chạng vạng tối, Tùng đứng lên bật ngọn đèn phòng khách. Ánh sáng chan hòa hắt ra cửa sổ. Tùng đến đứng trước tấm lưới ngăn muỗi nhìn ra ngoài. Văng lạnh lạ lùng, Tùng nghĩ thế. Và chợt thấy lòng cô đơn kỳ lạ. Bên ngoài hình như trời hơi lạnh vì màu xám nhạt nhòa của đêm nối tiếp ngày. Đám Nguyệt Quế phát phơ trước gió. Dưới gốc Ngọc Lan, bốn chiếc ghế gỗ lớn nằm lặng lẽ. Ở chỗ đó Tùng đã tỏ tình với Thủy và nàng từ chối. Kỷ niệm buồn nhưng đẹp. Thứ tình tuyệt vọng không được đền bù. Thứ yêu đơn phương không có người đáp lại.

Tùng bỏ đi trong chán chường. Chàng trở về với gia đình ít lâu, nhưng rồi nỗi nhớ nhung làm Tùng đau xót trong lòng không chịu đựng nổi. Tùng trở lên Sài Gòn, trở lại ngôi nhà quen thuộc để mong lại tiếp tục được đeo đẳng cái dáng người thanh thanh đã ngự trị chàng. Tùng yêu si mê Thủy. Yêu cái cổ trắng và cao, cái eo nhỏ, đôi chân thon. Yêu từng tiếng nói, giọng cười dễ thương của tấm thân mảnh mai yếu điệu. Thủy đã là tất cả của chàng, không còn ai khác làm Tùng thay đổi được.

Nhìn Thủy mê thiếp trên giường trong cơn bệnh, lòng Tùng đau xót. Chàng không thể tưởng tượng được người con gái xinh xắn, tươi vui ấy lại có thể thế này. Nàng xanh xao, gầy gò và mong manh như chiếc lá vàng sắp rụng.

Tùng quay lưng, chậm chạp bước sang phòng Thủy. Chàng dừng lại một chút ở khung cửa cho quen mắt với bóng tối. Ở một góc phòng, trên chiếc giường nhỏ Thủy nằm bất động. Tùng đưa tay tìm nút đèn.

Ánh sáng chói lòa và Tùng thấy Thủy xoay đầu tránh qua phía khác cho khỏi chóa mắt. Chàng đến ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường :

- Thủy dậy rồi à? Ngủ ít thế ?

Môi nàng hơi nhích ra lộ nụ cười mệt mỏi, và nàng gật đầu :

- Thủy cố ngủ mà không được. Y như những lúc uống cà phê học thi, đầu óc cứ trơ ra.

- Tùng pha nước cam cho Thủy uống nhé ?

- Cám ơn Tùng, Thủy không khát.

- Uống cho mát.

- Mất công Tùng quá.

Tùng đứng lên :

- Thủy nói thế. Cho Tùng săn sóc tí ti chứ.

Tùng loay hoay vắt nước cam vào ly Thủy nằm yên nhìn sau lưng Tùng, bỗng thấy đau lòng. Tại sao người săn sóc nàng không là Cường nhỉ. Tại sao hơn sáu tháng qua Cường không thèm đến thăm nàng một lần, để hai người có thể giải quyết hay nói với nhau những điều chưa xong, chưa hết. Năm đây Thủy không biết một chút tin tức gì về chàng, trừ một lần cách đây ba tháng Ngọc đến thăm đã vô tình nói cho Thủy biết mẹ Cường đã mất. Mất ngay "ngày hôm đó", cái ngày khủng khiếp nhất đời Thủy. Nghĩ đi nghĩ lại bao lần Thủy vẫn không thấy oán giận cha Cường mà chỉ đau lòng. Nàng vẫn thương mẹ chàng. Yêu cường và tội nghiệp cho mình. Thủy đoán Cường buồn lắm vì mẹ chàng đã khuất. Bà cụ chết do bệnh đau tim, trong bữa ăn hôm ấy. Nhưng vì sao thì Ngọc không kể và Thủy cũng không đủ tinh táo để gạn hỏi Ngọc.

Đã bao lần Thủy nằm đó mà tự đặt ra những dự đoán về Cường. Có thể giờ này chàng đang đau khổ nằm bẹp trong phòng chàng. Có thể Cường đã

theo ý bố, đi làm. Có thể chàng vẫn thực hiện ý định theo đuổi ngành Ngoại Giao. Nhưng tại sao Cường không đến thăm Thủy? Cường có biết là Thủy đau không ?

Những ngày sau bữa cơm buồn thảm ở nhà Cường, Thủy đã khóc sưng cả mắt. Sự uất ức và đau khổ làm Thủy tưởng phát điên. Nàng nhịn ăn, bỏ ngủ. Cho đến một hôm đang ngồi trong ghế dưới gốc Ngọc Lan, Thủy bỗng ngã lăn ra đất, mê man.

Rồi Thủy sốt li bì. Loan nói cơn bệnh kéo dài cả nửa tháng và Thủy tình dần trong nhà thương. Từ đó Thủy yếu dần, yếu dần đi.

Một đôi lần Thủy đã định nhờ Loan đến gặp Cường. Nhưng nghĩ đến sự việc Loan có thể chạm mặt ông bố khắc nghiệt của chàng, Thủy lại ngại ngùng bỏ qua ý định. Ngày qua ngày những muộn phiền kéo đến gặm nhấm tâm hồn Thủy, nhiều lúc Thủy đã có ý nghĩ là mình sẽ chết.

Tùng đem ly nước cam đến cạnh Thủy :

- Nước cam đây Thủy.

Thủy nhìn Tùng trìu mến :

- Cám ơn Tùng.

- Tùng đỡ Thủy ngồi dậy nhé.

- Cám ơn Tùng. Để Thủy dậy một mình được rồi.

Thủy uể oải nhồm dậy. Mắt nàng hơi hoa lên và ngực nàng đau ran. Thủy đỡ lấy ly nước ở tay Tùng và hộp từng ngụm nhỏ.

- Uống nữa đi Thủy, chưa được nữa ly.

Thủy chậm chạp :

- Thôi, Thủy không khát.

Nhìn ra cửa sổ, Thủy hỏi :

- Trời tối lâu chưa Tùng ?

- Chưa, hãy còn chạng vạng.

Thủy thông hai chân xuống đất tìm dép. Tùng ngạc nhiên :

- Thủy cần gì đó ?

- Thủy muốn ra vườn.

- Ở ngoài hơi lạnh đó Thủy.

- Không sao. Thủy có bị cảm sốt gì đâu, chỉ mệt mỏi thôi mà.

Thủy tiếp :

- Ra ngoài ngồi cho thoáng một tí. Suốt ngày nằm dài trên giường chán quá.

- Để Tùng dìu Thủy đi.

- Cám ơn Tùng, Thủy đi được mà.

Tùng nhăn nhó :

- Cái gì cũng bị Thủy từ chối. Chiều Tùng một lần xem nào.

Thủy nhếch môi cười, Tùng thấy nụ cười làm lòng chàng ấm áp. Tùng đỡ cánh tay Thủy dìu đi thong thả ra vườn. Thủy nhìn mấy chiếc ghế và đến ngồi vào chiếc Cường thường ngồi gác hai chân qua thành ghế.

Tùng ngồi đối diện nàng. Thủy ngó quanh :

- Mát ghê.
- Vậy mà Tùng cứ lo Thủy lạnh.
- Trong người Thủy đang nóng nực quá chừng.
- Thủy dễ chịu không ?

Thủy gật đầu.

- Thủy đói không, để Tùng gọi Loan đem cháo cho Thủy nhé ?

Thủy gạt đi :

- Đừng. Thủy ngán cháo quá thế, từ nay Thủy sẽ ăn cơm.

Mắt Tùng sáng lên :

- Thủy thấy khá hơn không ?

Nụ cười tươi thật hiếm vừa trở lại trên môi Thủy.

- Thủy đưa hai bàn tay đỡ lấy sau đầu :
- Yên trí đi Tùng. Thủy phải khỏi chứ, đau hoài sao được.
- Ừ. Thủy đau làm bác lo cũng đau theo.

Mắt Thủy chớp chớp, buồn phiền :

- Thủy sẽ cố khỏi nhanh để săn sóc cho mẹ.
- Thủy khỏi cả nhà mừng biết mấy.

Thủy gật đầu. Tùng nói đúng. Gia đình này thương yêu gần gũi nhau ghê gớm, nhất là trong những ngày Thủy ốm đau này. Không như gia đình

Cường...

Thủy đưa mắt nhìn quanh. Ngôi vườn tang thương xơ xác quá. Không có Thủy sẵn sóc, cây cỏ cũng buồn phiền mà chết. Chả ai nghĩ tới chuyện thay Thủy làm công việc đó. Một hôm nào Cường đã ngồi đây, đã ôm hôn Thủy và Thủy gục đầu trên vai chàng, trong vòng tay Cường và lắng nghe đêm tối đi qua trên cây cối, rì rào ru ngủ. Nàng đã chợp mắt buồn ngủ và Cường ví von nàng với một con mèo :

- Như con mèo ngái ngủ trên tay anh.

Cường nói thế. Êm ả ấy, hạnh phúc ấy mong manh quá đến độ Thủy chưa kịp tận hưởng thì hạnh phúc đã tàn, êm ả đã trôi biến vào hư không vô hình vô bóng.

Thủy thở ra :

- Buồn ghê Tùng nhỉ ?

Tùng không hiểu Thủy định nói gì, nhưng cũng gật đầu u :

- Ủ, trời buồn thật.

Thủy cắn môi. Nếu bây giờ Cường đến. Nếu Cường đứng cạnh nàng, vuốt tóc nàng, chủ thi những lời yêu đương, liệu Thủy có còn chấp nhận ? Nàng đã từng nói với cha Cường, không còn liên lạc gì với chàng nữa kia mà. Nhưng tấm tình yêu Cường của Thủy mãnh liệt đến mức Thủy lại vô vàn mong mỗi chàng sẽ đến bên nàng trong giây phút đó.

- Thủy nghĩ gì thế ?

Thủy giật mình :

- Không... à, Thủy đang mơ mộng.

Tùng tò mò :

- Mộng mơ gì vậy ?
- Thủy ước ao làm con chim.

Tùng phì cười :

- Trẻ con.

Thủy nghĩ :

- Làm con chim để bay đi tìm Cường, đậu trên vai chàng. Làm gì nhỉ ?

Nàng nói :

- Làm chim núp trong cây cối sẽ thấy mình bình yên và thanh thản.
- Làm người thích hơn. Tùng hãnh diện được làm người. Chỉ con người mới được hưởng mùi vị của hạnh phúc và đau khổ.
- Hạnh phúc thì tuyệt vời và đau khổ thì khủng khiếp. Đó là hai thái cực.
- Kẻ nào từng sống trong cả hai thái cực đo, kẻ đó đã xứng đáng làm người.

Thủy cười nhỏ :

- Làm con người... sung sướng.
- Đúng vậy. Và sống có ý nghĩa.
- Thủy muốn sống hạnh phúc, không muốn đau khổ nên Thủy sẽ không sung sướng.
- Nhưng Thủy đã sống hai cuộc đời ấy rồi, Tùng nghĩ thế.

- Vậy Thủy đã sống... rất người ?

Tùng cười cười :

- Chính thị.

- Thôi , xin Tùng. Thủy không muốn sống rất người theo lối của Tùng.

- Tùng cảm thấy sung sướng trong cuộc sống đó.

Nói xong là Tùng nghĩ mình đã giả dối và đầy giọng hờn dỗi. Chàng nhìn Thủy thăm dò, nhưng Thủy không có vẻ gì để ý đến. Nàng đang nhìn lên cao.

- Cây Ngọc Lan chẳng có bông hoa nào.

- Từ ngày Thủy đau.

- Chắc thiếu tưới bón, chăm sóc cây cối cũng buồn rầu mà không thềm nở hoa, ra trái. Từ mai Thủy sẽ tưới lại.

Tùng nghi ngờ :

- Đã làm nổi chưa ?

- Chắc được.

- dĐể Tùng làm thay cho.

Thủy cầu nhàu :

- Cái gì Tùng cũng dành với Thủy.

Tùng nhìn Thủy âu yếm :

- Tùng muốn làm hết cho Thủy.

- Đừng tán Thủy, không cảm động đâu.

- Nói thật đấy chứ.

- Thật à ?

- Ừ.

- Vậy thì cảm động.

Tùng bật cười. Thủy đứng lên :

- Cho Thủy vào , tự nhiên thấy buồn ngủ.

Thủy trở vào nằm dài ra giường. Mấy phút sau Tùng thấy mi mắt nàng rũ thấp. Tùng đắp lên ngực Thủy mảnh chăn đơn rồi bước ra ngoài.

Chương

14

Cường nghiêng mình với lấy ly cà phê gần cạnh đặt trên mặt ghế uống một ngụm rồi đặt chỗ cũ. Điều thuốc lập lòe trong tối vụt soi tỏ gương mặt Thạch rồi lại biến đi.

Thạch hỏi khẽ :

- Mà đã quyết định trở về à ?
- Ừ, ngày mai.
- Mong rằng hai cha con sẽ không còn xa cách nữa.

Cường chậm chạp :

- Tao trở về không phải tao đầu hàng, mà vì tao thương mẹ tao. Lúc bà sắp chết, không biết bà nghĩ gì về cả một đời chịu đựng của bà. Bà có được sung sướng bao giờ chưa, bà có được chết trong sự thương tiếc của những người thân không ? Những ý nghĩ đó thường làm tao điên lên vì khổ sở. Tao sẽ không bao giờ quên được ngày khủng khiếp đó. Bà cụ mắc bệnh đau tim nặng lại mắc thêm chứng tiểu đường nên người như chiếc lá. Tao thương mẹ, nhưng không bao giờ nghĩ là bà sẽ bỏ đi sớm thế nên chẳng tỏ được cử chỉ nào hiếu thảo cho bà đẹp lòng. Tao nghĩ tao trách nhiệm về sự ra đi của bà, ngày hôm đó. Mắc bệnh tim mà nhìn thấy máu của con đổ ra như suối, chắc bà cụ xúc động quá mức đến tắt thở luôn.

Thạch nằm im. Cường đã hơn một lần nói về những điều này. Cường bị dẫn vật, bị ám ảnh về cái chết của mẹ ,và Thạch biết không thể làm gì giúp Cường hơn là nghe và tỏ dấu cảm thông.

Cường châm điều thuốc, ngồi dậy tựa lưng vào tường. Căn phòng nhỏ tràn ngập mùi khói. Cường nhìn lên ngọn đèn ngủ mờ nhạt trên cao, cả một dĩ vãng đau buồn hiện ra ở đây.

Bà cụ tắt thở trước khi y sĩ đến. Cường cắn răng tự nhủ phải dẫn lòng ra mặt. Trong một thời gian ngắn chàng đã vạch cho mình con đường sẽ theo những ngày sắp tới. Hai cha con lạnh lùng gặp nhau trong ngôi nhà rộng, không hỏi nhau một lời. Người cha nhất định mình vẫn luôn luôn phải và Cường cương quyết không đầu hàng ý muốn của cha.

Sau đám tang mẹ, Cường lặng lẽ bỏ đi. Chàng ở trọ nhà một người bạn làm ký giả. Thách sáng đi tối về, giao phòng cho bạn ở. Những ngày đầu Cường nằm vùi trong phòng, tới bữa ăn mới bò dậy, ra quán. Với số tiền dành dụm - - mà Cường định để chi tiêu cho đám cưới - - Cường sống tạm để chịu trong ba tháng. Tháng thứ tư Cường nhận lời phụ trách dịch tin viễn ký cho tờ báo Thạch làm với số lương ít ỏi. Cuối tháng, chìa tay nhận số tiền đầu tiên kiếm được trong cuộc sống tự lập, Cường thấy nao nao buồn. Thế là dở dang hết cả. Tương lai mịt mờ, tan vỡ sự nghiệp. Mông ước bay xạ Tình yêu vụt mất. Rất nhiều lúc Cường nghĩ tới Thủy với tấm lòng mong nhớ thiết tha. Rất nhiều lần chàng định đến với nàng nhưng lại thôi. Cường không hiểu sao mình lại như vậy, nhưng chàng mơ hồ cảm thấy gặp lại Thủy, cả hai sẽ tiếp tục đau buồn vì chuyện này hay chuyện khác. Sau đám tang mẹ, Cường đã đến thăm Ngọc, trước khi bỏ nhà đi. Ngọc kể cho Cường nghe chuyện xảy ra khi Cường rời khỏi phòng ăn. Nghe xong Cường lại thấy oán giận cha và xấu hổ với Thủy.

Thấm thoát một năm qua. Cũng rất nhiều lần Cường có việc đi qua ngôi nhà chàng từng ở thời còn đi học, lúc mẹ còn sống và cha con chưa cách xa nhau. Nhưng không lần nào Cường có ý định vào thăm ngôi nhà đó, không bao giờ chàng dừng chân lại. Chàng nhìn thẳng, đi thẳng, và lòng dừng dừng như người không từng có ở đây những kỷ niệm của một quá khứ đầy đặc vui buồn.

Suốt một thời gian một năm, Cường thỉnh thoảng được nghe tin tức của cha qua những cuộc thăm viếng của ba Ngọc và do Ngọc đến thăm chàng kể lại. Ông sống lặng lẽ như chiếc bóng. Trong ngôi nhà rộng thênh thang chỉ có mình ông và mấy người giúp việc. Ông đã bảo cha Ngọc cho hai đứa em nhỏ của nàng đến ở với ông cho vui, nhưng chỉ vài tuần chúng nó đòi về vì nhớ nhà và vì không chịu nổi quạnh hiu.

Cường nghe một cách hờ hững, không hỏi thêm điều gì. Chàng muốn hỏi Ngọc về Thủy nhưng không thốt được thành lời. Mà không hiểu vì lý do gì Ngọc cũng im lặng về chuyện Thủy.

Một năm đã trôi qua, Cường tưởng như sắp chôn vùi được những đau buồn của một ngày bất hạnh xa xôi thì bỗng nhiên quá khứ đó bị khơi động lại. Hai hôm trước Ngọc mang đến cho chàng một lá thư Của cha chàng viết cho chàng. Nhìn phong thư dán kín trên tay, Cường tự hỏi không biết mình nên đọc hay nên cất vào một chỗ. Đọc để lại du mình vào những ràng buộc không lối thoát, những đau khổ mà chàng đã co vai gánh chịu. Nhưng hình ảnh người cha già hiện ra trước mắt, ngả nghiêng vì tuổi già sức yếu như nét chữ nguệch ngoạc trên bì thư làm Cường bất nhẫn. Cường thở ra một hơi dài, xé phong thư.

Gia đình, ngày... tháng... năm...

Cường,

Nhận được thư này, cậu phải trở về ngay. Bố muốn gặp cậu. Suốt một năm xa gia đình hẳn cậu cũng đã nhớ nhà. Từ ngày mẹ cậu qua đời, bố đau luôn nên sức khỏe sút trông thấy. Bố đau luôn và càng lúc càng thấy chán nản, không thiết tha gì với công việc. Bố chỉ còn mong mỗi sống yên ổn lúc gần đất xa trời. Mẹ con mất đi là một khoảng trống lớn trong lòng bố, điều mà bố không bao giờ nghĩ đến. Cậu bỏ đi càng làm cho bố phiền muộn hơn.

Bố hy vọng lòng thương cha mẹ của cậu chưa mất hẳn. Nếu mẹ con mất đi là một bất hạnh cho gia đình thì có lẽ đó cũng là một cơ hội để bố con ta lấy được khoảng cách, nhích lại gần nhau. Bố tin tưởng con còn thương mẹ, thương bố và sẽ trở về. Bố chỉ muốn được nhìn thấy cậu bên cạnh bố cho đỡ cô đơn trong lúc tuổi già, không còn một lý do nào khác. Bố cũng công nhận cậu đã lớn, và cậu có lý khi đòi hỏi được tự vạch cho mình một tương lai và sự nghiệp.

Bố mong cậu sẽ hồi tâm trở về. Mong đợi.

Bố

Hòa

Cường nghĩ ngợi suốt mấy ngày vì lá thư của chạ Ông cụ đã chịu thua sự cương quyết của chàng. Ông đã chấp nhận con đường chàng chọn lựa. Nhưng thật đáng buồn, tất cả đều quá trễ. Lỡ dở tất cả rồi, tương lai, sự nghiệp, tình yêu... chàng đã đi vào một con đường khác, đầy bấp bênh và tạm bợ.

Sau cùng , chàng quyết định trở về . Trong thâm tâm Cường cho rằng sự trở về của mình chỉ vì chàng nghĩ tới tình thương yêu của cha mẹ - trải dài ở quá khứ - giờ này thật hiếm hoi. Chàng không thể giận hờn bố mãi, chàng phải thay mẹ giúp ông những ngày của quãng đời còn lại bớt cô đơn. Không phải chàng trở về vì thua cuộc, vì thất bại trong một lần chống chọi với đời.

Thạch lên tiếng phá tan sự im lặng ngọt ngào giữa hai người:

- Mà có đoán được cuộc trở về của mày sẽ diễn ra như thế nào không ?

Cường lắc đầu mệt mỏi :

- Không . Mà đoán để làm gì. Thế nào chả được, có điều chán là không vui về gì.

Thạch cười nhỏ :

- Đừng vội bi quan. Theo tao, chuyện sẽ thế này. Ông con gọi cửa đi vào nhà với gương mặt lạnh lùng, cố chấp. Ông bố cố gắng tạo một không khí cởi mở và thân mật giữa hai cha con trong cuộc gặp gỡ thứ nhất sau một năm cách biệt. Ông con trả lời qua loa rồi cáo từ đi về phòng. Ông bố đứng nhìn theo con , thờ dài, nhưng trong lòng nhẹ nhõm hẳn đi.

Cường bật cười. Thạch có lý. Quả tình chàng cũng đã từng nghĩ đến chuyện đó. Chàng cũng đã tìm sẵn cho mình một thái độ như thế để biểu lộ khi trở về. Chàng hỏi :

- Mà có vẻ rành tâm lý ?

- Tao từng diễn xuất vai trò đó trong đời tao. Bây giờ ông bà bỏ chết cả mình mới thấy làm vậy là đại. Hạnh phúc và thương yêu quá hiếm hoi so với những bất hạnh của cuộc đời.

Cường dập tắt điếu thuốc trong cái gạt tàn :

- Tao chưa từng được sống hạnh phúc.

- Tại mà không biết, không để ý tới chứ không phải mà chưa được hưởng . Bà cụ chẳng đã nuôi nấng thương yêu mà suốt thời thơ ấu đó sao. Hạnh phúc đấy !

- Mà đã bao giờ mất tình yêu chưa ?

- Tình yêu gì. Vợ chồng. Chà mẹ hay...

- Trai gái. Tình yêu với một người con gái...

- Thủy , phải không ?

- Ừ.

- Tao thì mất... quá nhiều, nhưng không phải mất vì cảnh ngộ như mày. Tại một hoặc cả hai đứa chán nhau nên bỏ nhau thôi.

- Thấy đau không ?

- Đau, nhưng không đau lắm. Vì không còn gì đẹp nữa. Mày thì khác...

- Cố nhiên.

- Tội nghiệp cho cô nàng, và cho cả mày nữa. Sao không nổi lại xem. Ông già chịu thua mày rồi mà.

- Đã lâu tao không được tin tức gì của Thủy.

- Thì đến tìm...

- Tao ngại. Tao sợ...

- Mày hèn. Cần nhìn vào thực tế, phải can đảm đón nhận hậu quả mọi sự việc xảy đến cho mình. Tao biết mày ngại gì, sợ gì. Mày sợ họ... khinh khi gia đình mày. Mày ngại Thủy đã... đổi khác, phải không ? Đừng sợ, đừng ngại. Đến đi, không cần thiết phải là hôm nay, ngày mai mà là một ngày đẹp trời nào đó sau khi mày về với ông già.

Hãy đến, để dứt khoát với chính mày. Để có thể mạnh dạn quyết định những chuyện khác, trong những ngày sắp tới.

Cường chậm chạp :

- Mày có lý. Chắc tao sẽ làm như vậy.

- Còn chắc gì nữa.

- Ủ. Tao sẽ đến. Hân đã có nhiều thay đổi.

Chương kết

Đi bên Ngọc , trở lại trên những lối xưa đầy quen thuộc và thân thiết dẫn đến nhà Thủy, Cường thấy lòng bồi hồi xúc động. Một nỗi đau nhẹ, một nỗi nhớ mênh mang tràn trải trong óc, trong tim làm Cường bất hoại. Thong thả, hai người rẽ vào khúc quanh dẫn đến ngôi nhà Cường đã từng để lại đó một quãng đời êm ả, dịu dàng.

Từ xa Cường đã thấy một cái gì đổi khác. Khu vườn rộng thênh thang giờ bỗng mọc lên một khu nhà giống như cơ xưởng, tiếng máy móc khua động ồn ào. Bên cạnh là nửa khu vườn còn lại vẫn được che kín đáo bởi hàng rào kẽm gai phủ kín lá mơ lông.

Cường dừng lại trước cánh cổng cũ kỹ quen mắt. Ngọc đứng khuất vào chiếc cột xi măng, quay lưng lại Cường, nhìn vợ vẫn. Cường đứng tựa hai cánh tay trên cổng, một cử chỉ quen thuộc như bao lần chàng đến đây. Cường đưa mắt nhìn khắp quanh nhà. Không có gì thay đổi, vẫn vảnh cũ như lần cuối cùng chàng đến nhà nàng. Chỉ thấy cảnh vật tiêu điều, tàn tạ quá nhiều. Y như một sự đổ vỡ không phương hàn gắn.

Không thấy dáng một ai. Không bóng bà mẹ thoáng qua ở bếp nhà sau. Không có Thủy ngồi bó gối mơ mộng trên những chiếc ghế gỗ dưới gốc Ngọc Lan kia. Không có một ai , đi đâu hết cả ?

Cường quay lại nhìn Ngọc :

- Mới đến cổng đã thấy có nhiều thay đổi. Anh có cảm tưởng Thủy không còn ở nơi này.

Ngọc phân vân :

- Em nghĩ là gia đình chị Thủy vẫn ở đây. Hồi năm ngoái chị ấy lên Đà Lạt dưỡng bệnh hai tháng, khi trở về em có gặp mà. Trông mập ra, hồng hào và

đẹp hơn trước nữa.

Cường chép miệng :

- Nhanh ghê, một năm rưỡi trời đã trôi qua mà anh tưởng như mới hôm nào. Y như một giấc mơ.

Ngọc hỏi :

- Không có ai sao anh ?

- Không.

- Anh gọi thử xem.

Cường nói :

- Ngày trước anh hay gọi cửa bằng cách này.

Nói xong Cường bám lấy cánh cổng, leo lên và nhảy vào trong sân. Cánh cổng bấm khóa bên trong.

Cường nhìn Ngọc :

- Chờ anh chút nhé.

Cường bước thật thong thả, thật chậm chạp nữa, dọc theo hông nhà. Đến khúc rẽ vào sân sau Cường dừng lại và đứng yên một chỗ. Chàng như chết lặng, như không còn hơi thở. Trước mặt chàng, Thủy đang khom mình tưới nước trên một khóm mẫu đơn. Khóm cây này hẳn mới trồng trong thời gian Cường không đến.

Lòng Cường mênh mông một tình cảm dịu dàng tha thiết. Thủy vẫn thế, trắng hồng và mơn mớn như một người sung sướng. Nàng đứng quay lưng lại chàng, chăm chú trên khóm hoa. Khi xong công việc, Thủy quay lại và

sững sờ. Hình như là tôi mơ ? Hình như là tôi bị choáng váng ? Có thật không ? Cường đứng đó nhìn tôi, ánh mắt chàng nồng nàn thăm thiết như đạo nào. Nụ cười hơi nở trên môi chàng và đôi tay chàng giơ ra trước, y hệt những lần chàng đến với tôi hôm xưa. Tôi... tôi phải làm gì bây giờ ?

Thủy và Cường dăm dăm nhìn nhau như thế một lúc. Mắt Thủy chớp chớp và Cường thấy nụ cười tươi nở trên môi nàng.

- Anh đấy à ?

- Chào Thủy.

Thủy bối rối cúi xuống, lau hai bàn tay ướt nước vào vạt áo và tiến lên vài bước :

- Mời anh vào nhà chơi.

Cường quay lưng đi theo Thủy ra sân trước. Thủy định mời Cường vào phòng khách, nhưng Cường dừng lại dưới gốc Ngọc Lan :

- Anh muốn được ngồi ở đây.

Thủy ngập ngừng một chút rồi gật đầu. Cường nói :

- Ngọc đến với anh, còn đứng ngoài cổng. Để anh ra đón , Thủy cho mượn chìa khóa.

Thủy và Cường ra cổng vườn. Ngọc không còn đấy, để lại một mảnh giấy móc vào ô khóa.

Em biết chị Thủy có nhà. Em bận đi công việc, hôm khác sẽ gặp lại hai người.

Cường nói bằng quơ :

- Con bé thế đấy.

Hai người trở lại dưới bóng Ngọc Lan. Thủy nói khẽ :

- Mời anh ngồi.

Cường nghe một chút khách sáo trong giọng nói của nàng. Cường hỏi :

- Thủy... khỏe chứ ?

Thủy gật đầu nhẹ nhẹ. Cường ngồi xuống ghế, nhìn Thủy đứng ngượng ngập trước mặt đầy xa lạ và bối rối.

Cường cười buồn :

- Thủy còn quen anh không ?

- Sao anh lại hỏi thế ?

- Anh cứ tưởng mình là kẻ xa lạ.

Thủy nhìn đăm đăm trong mắt chàng :

- Tại anh đó chứ.

Cường cúi đầu, hai tay xoa nhẹ trên thành ghế. Chỗ này mình đã ngồi rất nhiều lần. Đã có lần anh và em ngồi cạnh nhau trong chiếc ghế này. Đã có lần anh hôn em và chúng mình âu yếm nhau ở đây. Đã có lần em gác đầu nằm ngả trên tay anh như con mèo ngái ngủ trưa mùa Hạ . Đã có lần anh đọc cho em nghe một bài thơ, Chuyện Tình Buồn. Cường như thấy mặt gỗ bóng lên dưới bàn tay xoa nhẹ của chàng và hiện rõ mồn một những kỷ niệm êm đềm ấy . Mắt chàng mờ đi như có mây kéo phủ bầu trời. Chàng nhìn lên, Thủy thấy mắt chàng ngầu đỏ.

- Lâu lắm anh không có tin tức gì của em.

- Vâng.

- Anh bỏ nhà đi xa một thời gian sau khi mẹ anh mất, ngày... hôm đó. Rồi anh lại về Sài Gòn sống với người bạn gần một năm.

- Em cũng không được biết gì về anh từ ngày ấy.

- Anh mới trở về sống với ông cụ được sáu tháng nay.

- Và anh đã theo con đường bác chọn lựa cho anh ?

Cường gật đầu :

- Theo nghiệp của bố anh nhưng điều khiển theo ý anh. Có lẽ anh đã làm khi tính chuyện xa xôi. Nhiều lúc an n nghĩ, nếu anh chấp nhận ý kiến của bố anh, biết đâu mọi sự đã khác ?

Thủy hiểu Cường định nói gì. Phải, biết đâu, nếu Cường nghe lời bố giờ này chàng đã là chủ nhân ông và mối tình của hai người đã đẹp.

- Bác lúc này ra sao ?

- Ông cụ chỉ còn là chiếc bóng, nối tiếp chiếc bóng của mẹ anh.

- Còn anh ?

- Một đời sống nhàm chán, chẳng có gì đáng nói. Anh cũng định hỏi thăm về Thủy...

Thủy nhìn ra vườn cây. Buổi sáng đã đi qua, nắng non đã chết và nắng gay gắt rực rỡ trong vườn.

- Em còn nhớ có lần anh nói một ngày nào cây soài sẽ chết vì thấm nước mặn... những cây kia cũng thế.

- Ừ.

- Anh thấy không. Chúng đã căn cỗi, sắp chết cả rồi mặc dù em ra công vun tưới. Theo thời gian, tất cả đều đổi khác và tàn tạ...

- Anh thấy buồn phiền thế nào ấy, ngày từ lúc đến trước cổng nhà.

- Ngày xưa em không bao giờ tưởng tượng nổi kết thúc chuyện chúng mình lại thế này. Em tưởng em như không còn sống, Thủy bây giờ không phải là Thủy ngày xưa...

Cường dăm dăm nhìn Thủy. Nàng xa lạ như người chàng gặp gỡ lần đầu, đầy xa cách và lạnh lùng.

- Chắc anh chưa biết tin em lấy chồng ?

Cường lặng người. Dù thoáng có ý nghĩ ấy trong lòng Cường vẫn thấy nhói đau. Chàng lắc đầu khó nhọc.

- Em và Tùng kết hôn gần một năm nay.

Hai người ngồi im rất lâu. Thủy lơ đãng nhìn ra vườn cây, để mặc Cường tự do nhìn mình. Một lúc sau Cường lên tiếng, giọng đầy nuối tiếc :

- Em có hạnh phúc không ?

Thủy cúi nhìn xuống ngực. Bụng nàng đã hơi lớn, nhô cao khỏi lần vải áo. Nàng đưa tay đặt nhẹ lên và cảm thấy một đời sống đang đặt dưới sự bao bọc che chở của mình. Thủy băng khuâng :

- Em không biết nữa. Hình như là có...

Cường nói bằng giọng của người thua cuộc :

- Anh chúc mừng em.

Nụ cười nhếch lên thành nét trên đôi môi Thủy. Đôi môi ấy ta đã từng được hôn, thân thể ấy ta đã từng ôm và vuốt ve âu yếm. Nhưng bây giờ lại là quyền của một người nào khác. Cường nghĩ ngợi lan man và nhìn bàn tay loáng thoáng gân xanh của Thủy đặt hững hờ trên bụng mà thấy tất cả đã thực đổi thay. Chàng thở dài đứng dậy :

- Đến thăm Thủy... thôi anh về.

Thủy im lặng đứng lên tiễn chàng. Cường ngược nhìn đám là Ngọc Lan rậm rạp :

- Anh xin Thủy một bông hoa Ngọc Lan.

- Hình như hoa đã hết mùa nở rồi anh ạ.

Cường cố tìm nhưng không thấy. Chàng ngắt một chiếc lá vàng :

- Thì xin chiếc lá xế chiều này vậy.

Thủy nghe như tiếng thao ai oán của chàng. Hai người sáng vai nhau ra cổng.

- Tùng đâu Thủy? Cường hỏi.

Thủy đáp :

- Anh ấy đi làm. Công chức mà anh.

Một người bên trong, một người bên ngoài cánh cửa. Nhưng lần chia tay này không có nắm tay nhau siết chặt , không trao đổi nụ hôn, không nhìn nhau si mê đắm đuối.

Cường nhìn Thủy ngậm ngùi rồi gật đầu nhẹ nhàng, quay đi. Dáng chàng cao và gầy, lăm lũi và câm nín. Thủy đứng nhìn theo Cường và thấy như Cường mang cả đời mình theo bước chân chàng. Thủy quay lại dựa lưng vào cánh

công, nước mắt nàng chan hòa trên má. Nắng chói chang trong những giọt nước mắt long lanh.

VÕ HÀ ANH

(1973)

Table of Contents

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương kết](#)